

SAU

Top P B

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΗΧΑΣ
ΔΟΚ. ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΜΙΑΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ,
ΣΥΜΜΕΩΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ,

ΕΚΔΙΔΟΝΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΑΚΚΕΔΙΩΝΟΣ

ἐπιμελητοῦ τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΡΟΔΟΓΟΣ ΔΘΗΝΩΝ

Αἱ ἐκδιδόμεναι ὧδε κζ' ἐπιστολαὶ περιέχονται σὺν καὶ ἄλλοις τισὶ
πονήμασιν (1) ἐν τῷ ΡΟΗ' περγαμηνῷ τεύχει τῆς Πατμιακῆς βιβλιο-

(1) Ταῦτά εἰσι: α') Λέοντος μαγίστρου, ἀνθυπάτου, πατρικίου (δῆλον ὅτι τοῦ αὐτοῦ τῷ ἀνωτέρῳ), τοῦ προγεγονότος μυστικοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κανικλείου 'Ἐπιτομῆ ἑρμηνείας εἰς τὴν Γένεσιν, τὴν "Ἐξοδον, τὸ Λευϊτικόν, τοὺς Ἀριθμοὺς, τὸ Δευτερονόμιον, τὸν Ἰησοῦν, τοὺς Κριτάς, τὴν Ῥούθ, τὰς Βασιλείας καὶ τὸ Α' καὶ Β' τῶν Παραλειπομένων. β') Νικήτα φιλοσόφου τοῦ Παφλαγόνος ἐπιστολὴ πρὸς ἀδελῶν Ἀρσένιον. γ') Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως [τοῦ Μυστικοῦ] ἐπιστολαὶ ρζβ', καὶ δ') Φωτίου τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολαὶ μς'. — Ἐν δὲ τῷ πρὸ αὐτοῦ ΡΟΖ' τεύχει γεγραμμένῳ καὶ τούτῳ κατὰ τὴν Γ' ἑκατονταετηρίδα, φέρεται τοῦ αὐτοῦ Λέοντος, πλην τῆς Ἐπιτομῆς εἰς τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ ἑτέρα Ἐπιτομῆ εἰς τὰ ἑξῆς τῆς Καινῆς, ἥτοι εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν, εἰς τὴν Ἰακώβου ἐπιστολὴν, εἰς τὰς δύο τοῦ Πέτρου, εἰς τὰς τρεῖς τοῦ Ἰωάννου, εἰς τὴν τοῦ Ἰούδα, καὶ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Σφάλλεται δὲ ὁ Δελόγγος [Le Long Bibl. Sacr. Τόμ. Β', σελ. 826], ὃς μνείαν ποιούμενος τοῦ χειρογράφου τούτου τῆς Πατμιακῆς βιβλιοθήκης, λέγει ὅτι περιλαμβάνει Ἐρμηνείαν καὶ εἰς τοὺς τέσσαρα Εὐαγγελιστάς. Καὶ ἐν τῇ οὐνόδοκονσιζ δὲ βιβλιοθήκῃ διατηροῦνται δύο χειρόγραφα αὐτῆς ταύτης τῆς τοῦ Λέοντος ἑρμηνείας. [Κωδ. Θεολογ. ἀρ. 28 καὶ 324].

ΔΕΛΤ. ΙΣΤ. ΕΤΑΙΡ.

A' - 1887 - 4

25

θήκης, περί τὴν Ι' φθίνουσαν ἢ τὴν ΙΑ' ἀρχομένην ἑκατονταετηρίδα γεγραμμένῳ. Τούτων δὲ εἴκοσι μὲν εἰσι Λέοντος τοῦ μαγίστρου, τρεῖς δὲ, ἧτοι ἡ α', γ' καὶ ε', Συμεῶν τοῦ Βουλγαρίας ἄρχοντος, καὶ τέσσαρες, ἧτοι ἡ κβ', κγ', κδ' καὶ κε', διαφόρων ἄλλων τῶν ἐν ἀξιώμασι τοῦ βυζαντινοῦ κράτους πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν Λέοντα ἐπιστελλόμενοι.

Καὶ Λέων μὲν ὁ μάγιστρος συνήκμαζε τῷ αὐτοκράτορι Λέοντι τῷ Σοφῷ, ἐκ τοῦ τῶν Χοιροσφακτῶν ἐπισήμου ὦν γένους, ὡς μανθάνομεν ἀπὸ τε τοῦ Ζωναρᾶ (1), Κεδρηνοῦ, καὶ ἄλλων Βυζαντινῶν ιστοριογράφων. Τούτου εἰσι πιθανῶ τῷ λόγῳ καὶ αἱ ἐπ' ὀνόματι Λέοντος μαγίστρου φερόμεναι πέντε ἀνακρεόντειοι ᾠδαί, ἧτοι α') *Εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα ἑαυτοῦ*. β') *Εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος*. γ') *Εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος*. δ') *Εἰς τὸ λοστρόν τὸ ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῇ ὑπὸ Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομηθέν· καὶ ε')* *Εἰς τὴν ἀνιούσαν Ἑλένην Κωνσταντινου τοῦ ἱεροῦ σύζυγον* (2). Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ ἴσως ἀναγραφτέα καὶ τινὰ τροπάρια ἁσμακτικὰ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Μηναιῖσι φερόμενα, ἐπιγραφόμενα δὲ *Λέοντος μαγίστρου εἰτε μαῖστορος* ἧτοι τὸ δοξαστικὸν τῶν ἀποστίχων τοῦ ἑσπερινοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ Θεολόγου (Μαΐου 8): «*Ἀποστόλε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη*»· τὸ τέταρτον τῶν αἰνῶν τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ (Ὀκτωβρ. 18): «*Δεῦτε πᾶσα ἡ κτίσις*»· καὶ τὸ δοξαστικὸν τῆς λιτῆς τῶν Εἰσοδίων (Νοεμβρ. 21): «*Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμύσουρος*», καὶ τῶν αἰνῶν: «*Σήμερον τῷ κυρῷ προσάγεται*».

Ἄδηλον δὲ ἐπὶ τίνι ποτ' ἐγκλήματι κατεδικάσθη εἰς ὑπερορίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος ὁ τσαῦτα, καὶ ἐκ τῶν πρώτων μάλιστα, ἀξιώματα φέρων ἐπίσημος οὗτος ἀνὴρ, ὁ πλέον ἢ ἀπαξ πρὸς τε τὸν Βουλγαρίας ἄρχοντα καὶ τὸν Βαγδατίου ἐμίρη· διαπρεσβευσάμενος. Φαίνεται πως ὁμως οὐκ ὦν φίλος τῆς Λέοντος δυναστείας. Οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ υἱοῦ ἐκείνου Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου βασιλείας ἐνείχето τῇ τοῦ δομestίκου τῶν σχολῶν Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα συνωμοσίᾳ, ὅς τὴν βασιλείαν ὄνειροπολῶν καὶ ταύτης ἐφιέμε-

(1) Χρον. Ιζ', σελ. 176. Paris.

(2) *Idæ Pœtæ lyrici Græci* ὑπὸ Theod. Bergk. Lips. 1867. Τόμ. Γ', σελ. 1091 ἐφ.

νος κατέλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀλλ' ἐκεῖ εὗρεν ἀντὶ τοῦ βασιλείου στέμματος θάνατον οἰκτρὸν. Ἐνθεν τοι καὶ μετὰ τὴν τούτου ἀναίρεσιν τῷ τῆς Θεοῦ Σοφίας ναῷ προσέφυγεν ὁ ἡμέτερος Λέων, ὃν ἀποσπάσαντες ἐκείθεν οἱ τοῦ παιδὸς βασιλέως Κωνσταντίνου ἐπίτροποι ἀπέκειραν μοναχὸν ἐν τῇ τοῦ Στουδίου μονῇ (1).

Καὶ ὁποίας μὲν ἦσαν ἀξίας αἱ ἄλλαι αὐτοῦ ἐν τῷ πολιτεύεσθαι ὑπουργίαι, τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἀγνωστον ἄλλοθεν ποθεν· καὶ μόνον παρ' αὐτοῦ τούτου, ἐξ ὧν ἐν τῇ ΙΗ' ἐπιστολῇ δεινοπαθῶς ἐκτίθησι πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, εἰ μὴ τυχὸν ὑποληφθεῖη περιαιτολογῶν, μανθάνομεν τὰς παντοίας καὶ τελεσφόρους ἀποστολάς αὐτοῦ. Πλὴν ἄλλ' ὁ τρόπος καθ' ὃν διεπραγματεύετο πρὸς τὸν ἀλάστορα Βούλγαρον τὰ τῆς πρεσβείας αὐτοῦ, ἔχει τι τὸ σχολαστικόν. Ὅσῳ γὰρ κἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἠπίστατο τὴν λεπτὴν καὶ ἀγχίστροφον γλῶσσαν τῆς σήμερον διπλωματικῆς καλουμένης ἐπιστήμης, κοῦφός τις φαίνεται νῆ Δία ἐν οἷς παίζει ἐν οὐ παικτοῖς καὶ πρὸς μὴ παίζοντα παλαμναῖον τύραννον. Σοφιστικῶς γὰρ καὶ δίκην λοξίου πειρᾶται διδάξαι αὐτὸν γραμματικούς κανόνας καὶ τῶν ἀρνητικῶν μορίων τὴν χρῆσιν. Ὡ καιροὶ! ὦ ἦθη! Ἄλλα ταῦτα μὲν ἐχέτωσαν ὅπως κἂν ἔχωσιν.

Συμεῶν δὲ ὁ Βουλγαρίας ἄρχων ἦν υἱὸς καὶ διάδοχος Βογόριδος ἐκείνου τοῦ μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ τῆς παλιγγενεσίας θείου λουτροῦ Μιχαὴλ μετονομασθέντος παρὰ τοῦ ἀναδεξαμένου αὐτὸν αὐτοκράτορος Μιχαὴλ υἱοῦ Θεοφίλου, μεθ' οὗ καὶ τὸ βουλγαρικὸν ἅπαν τὴν εἰς Χριστὸν ἐδέξατο πίστιν (2). Ἠκμαζε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, παρατείνας καὶ μέχρι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου (886—930 περίπου). Οὗτος τοίνυν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, τὸ τοῦ λόγου, ἀνετράφη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ παιδείας μετέσχεν ἑλληνικῆς, ἐφ' ᾧ καὶ Ἡμέλλην κοινῶς προσωνομάζετο (3). Ἄλλ' ἢ τσαῦτα βάρβαρα φύλα ἐξημερώσασα καὶ ἐξευγενίσασα ἑλληνικὴ παιδεία οὐδαμῶς ἴσχυσε τὴν πονηρὰν τοῦ Βουλγάρου φύσιν μεταβαλεῖν. Υἱὸς πατρῶζων ἐν πᾶσι, καὶ τοῦτ' αὐτό: «κακοῦ κό-

(1) Ζωναρ. Ιζ', σελ. 184.—Κεδρ. σελ. 501.

(2) Βλέπε Σ. Κ. Οἰκονόμου Προλεγόμενα εἰς τὰ Φωτίου Ἀμφιλόγια σελ. λα', καὶ Ἰ. Ν. Βαλέττα σημ. εἰς Φωτίου ἐπιστ. ζ', σελ. 202, καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν εἰς μαρτυρίαν φερομένους συγγραφεῖς.

(3) Βλ. Δουκαγγίου Famil. August. Byzant. καὶ τοὺς ἐκεῖ φερομένους εἰς μαρτυρίαν συγγραφεῖς, σελ. 311. Paris.

ρακος κακὸν ὄδον», ἡγεμῶν ἀλαζῶν, ἄνομος, ἄδικος, δόλιος, ψεύστης, ἐπίορκος, ὑβριστής, θηριογνώμων, αἰμόδιψος, ἄρπαξ, χρημάτων ἄπληστος καὶ, συνελόντι εἰπεῖν, σκευὸς πάσης κακίας ἀνάπλεων, ἰδοὺ οἶον ἦν, κατὰ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν, τὸ ἐκφυλον παίδευμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἡμιέλλην προσονομαζόμενος ὅς παρ' ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον διετέλεσεν ἀδιαλλάκτως τοῖς Ἑλλησι πολεμῶν καὶ ποταμοὺς χριστιανικῶν αἱμάτων ἐκχέων, οὕτω καλὰ καὶ τῆς μελαίνης ψυχῆς αὐτοῦ ἄξια τὰ τροφεῖα ἀποδιδούς τοῖς παιδεύσασιν αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ χριστιανισμοῦ φερεςβίῳ φωτὶ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας αὐτῷ ὑποδείξασιν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ τοῦ σκυθογενοῦς τούτου ἡγεμόνος χαρακτήρ καὶ τὸ ἦθος, ὡς ἐν καθαρᾷ εἰκόνι, καθορᾶται ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν ἕξ πρὸς ταῖς εἴκοσιν ἐπιστολαῖς Νικολάου τοῦ ἀγιωτάτου Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχου, ἧτοι τῇ γ' καὶ ε', τῇ ς' μέχρι τῆς ια', καὶ τῇ ιδ' μέχρι τῆς λα', εὐαγγελικὴν ὁμφὴν καὶ φλογεράν ἅμα φιλοπατρίαν ἀποπνεύσασι. Πάσας δὲ τὰς τοῦ πατριάρχου τούτου ἐπιστολάς ἐξέδωκε πρῶτος ἐν Ρώμῃ τῷ 1844 ἐκ βατικανείου χειρογράφου ὁ κλεῖνος καρδινάλιος Ἄγγελος Μάιος ἐν τῇ *Ρωμαϊκῇ αὐτοῦ Σταχυολογίᾳ* (1) ἐξ ἧς μετεἰληφεν αὐτὰς καὶ ὁ Migne ἐν τῇ *Πατρολογία* αὐτοῦ (2).

Ἀθήνησι Νοεμβρίου φθίνοντος ζωπγ'.

Α'.

**Συμεῶν ἄρχων (·) Βουλγαρίας Λέοντι μαγίστρῳ
πρεσβεύοντι ἐκεῖσε τὴν α' πρεσβεῖαν.**

Τὴν ἡλιακὴν ἐκλειψιν (1) καὶ τὸν ταύτης καιρόν, οὐ μόνον μέχρι

(1) Spicileg. Roman. Τόμ. I', σελ. 161—440.

(2) Τόμ. PIA', σελ. 28—392.

(*) Οὕτως ἔτρεψα τὴν ἐν τῷ χειρογράφῳ ἡμαρτημένην γραφὴν: Συμεῶν ἄρχοντι.

(1) Τῆς ἐκλείψεως ταύτης μέμνηται καὶ ὁ τῇ Θεοφάνους Χρονογραφία συνημμένος Λέων ὁ Γραμματικὸς [σελ. 477], λέγων ἐπὶ λέξεως: « . . . ὥστε νύκτα γενέσθαι ὥρας ἕξ καὶ τοὺς ἀστέρας φαίνεσθαι » [Πρόβλ. καὶ Κεδρην. σελ. 479. Basil.]. Συνέβη δὲ τῷ 6' ἔτει τῆς Λέοντος βασιλείας, ἧτοι τῷ 887 Ὀκτωβρίου 20, κατὰ τὸν Muralt [Essai de Chronograph. Byzant. σελ. 469].

μηνός τινος, εβδομάδος καὶ ἡμέρας, ὥρας τε καὶ στιγμῆς αὐτῆς, ὁ σὸς ἡμῖν προπέρουσι βασιλεὺς μηνύσας ἐφάνη θαυμασιώτατος, ἀλλὰ δὴ καὶ ὅσον χρόνον ἢ σελήνης ἔκλειψις ἐπικρατήσῃ δεδήλωκεν. Καὶ ἄλλα δὲ τοῦτον λέγουσιν εἰδέναι πολλὰ οὐρανόυ κινήσεως φορᾶ. Εἰ δ' ἀληθῆ ταυτὰ γε, καὶ περὶ τῆς αἰχμαλωσίας οἶδε· καὶ εἰδὼς εἶπεν ἄν σοι, ὡς ἢ ἀπολυθήσεται παρ' ἡμῶν, ἢ κατασχεθήσεται. Μήνυσον οὖν τῶν δύο τὸ ἕτερον· καὶ εἰ τὴν ἐνδιάθετον ἡμῶν γνώμην γνώῃς, ἄθλον καὶ προγνώσεως καὶ πρεσβείας ἕξεις (οἶδε Κύριος), τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν λαβεῖν. Ἐρῶωσο.

B'.

Λέων μάγιστρος ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Μηνύσας ἔφθης, (1) ἀρχόντων φιλάνθρωπότατε, ἃ καὶ μεμήνηκας. Τοῖνυν διὰ ζώσης φωνῆς οὐ μηνύομεν· ἐπισημαστώτατη γὰρ ἢ δι' ἐρμηνέως ἐξ ἑτέρας εἰς ἑτέραν μεταμοζομένη φωνή. Τὴν δὲ γραφίδα κινῶντες πρόλέγομεν, ὡς τὴν Ῥωμαίων αἰχμαλωσίαν ἀποστελεῖς οὐδαμῶς κατέχων αὐτήν, μᾶλλον δὲ ἀποδώσεις, οὐ δώροις δὲ ἢ τιμήμασι· καὶ τοῦτο ποιήσεις ἀντιμιμούμενος τῷ σῷ θειοτάτῳ πατρί. Τίς γὰρ δυνήσεται ἄν βιάσασθαι σε πρὸς τοῦτο, τὸν ἐνδιάθετον καὶ ἀυθαίρετον ἔχοντα πόλεμον, καὶ τὴν ἀντικαθεζομένην γνώμην κακοῖς; Ἐχεις τὴν πρόγνωσιν, καὶ τελέσεις τοιαῦτα. Ἐρῶωσο.

Γ'.

Συμεὼν ἄρχων Βουλγαρίας Λέοντι μάγιστρον.

Ἐγνωνς, ὦ μάγιστρε Λέων, οὐδ' ὄλωσ τὰ (2) μέλλοντα καὶ ἀπόρρητα, γράψας ἡμῖν, ἃ καὶ γέγραφας. Οἶδε δὲ καὶ ὁ σὸς βασιλεὺς καὶ μετεωρολόγος οὐδαμῶς τὸ μέλλον λοιπόν. Εἶχον οὖν κατὰ νοῦν εἶχον (οἶδε Κύριος), τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐξαποστεῖλαι. Τοῖνυν οὐκ ἀποστελεῶ, ἐπεὶ μὴ τὸ μέλλον ἐπέγνωσ, μηδ' ἀποσταλῆναι ταυ-

(1) Ἐν τῷ χειρογράφῳ φέρεται ἡ ἡμαρτημένη γραφή: Ἐφθης.

(2) Ἐν τῷ χειρογρ.: Τόν.

την ψευδῶς ἐνόησας, μηδ' ἄθλον προγνώσεως λαβεῖν ἡδυνήθης.
Ἐρῶσο.

Δ'.

Λέων μάγιστρος Συμεῶν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Εἵπερ γραμματεῖς καλῶς ἀναγινώσκοντας εἶχες, ἀρχόντων φιλανθρωπότατε, εἵπερ τοῖς στιγμῆν προσήκουσαν ποιουμένοις εὐπόρεις, ἔγνωσ ἂν ἔγνωσ ἀναλεγόμενος τὴν ἡμετέραν ἐπιστολὴν, ὡς τὸ μέλλον γνόντες, δι' αὐτῆς σοι τοῦτο κατεγνωρίσαμεν. Ἐχει γὰρ ὧδε: *Τὴν αἰχμαλωσίαν ἀποστελεῖς οὐδαμῶς κατέχων αὐτήν.* Εἰ τοίνυν οἱ σοὶ μέχρι τοῦ Ἐπιστελεῖς ἔστιξαν, τὸ δὲ Οὐδαμῶς συνῆψαν πρὸς τὸ Κατέχων αὐτήν· εἰ τὸ Ἀποδώσεις μὴ κακῶς ποιῶντες, ἄχρι τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου διήλθον στίξαντες, ἀλλὰ τὴν Οὐ ἀρνησιν, τὸ Δώροις δὲ ἢ τιμήμασιν ἐπιφέροντες ἦσαν, ναὶ δὴ καὶ εἰ τὸ ἦτα, συνδετικοῦ νῦν δύναμιν ἔχον διαζευκτικόν, μηδ' ὅπως οὖν παρελήφασιν, ἔμαθες ἂν, ὡς ἄνευ δώρων καὶ τιμῶν τιμημάτων ἐγράψαμεν τὴν αἰχμαλωσίαν ὡς οὐ δώσεις, ἀλλ' ἀποδώσεις. Καὶ ἵνα δηλώσω τὰ λείποντα, εἰ τὸ Ἀντιμιμῶμενος, καὶ τὸ Βιάσασθαι, καὶ τὸ Ἀυθαρετέσι, καὶ τὸ Ἐνδιάθετον, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὴν ἀντικαθεζομένην γνώμην κακοῖς, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ ἴσου, ἀλλὰ μὴ τοῦ ἐναντίου, τὰ δὲ λοιπὰ μὴ περὶ θυμοῦ καὶ πολέμου κακῶς ὑπενήσαν, ἀλλὰ περὶ γνώμης πολεμούσης καὶ καταβαλοῦσης τὸ σκληρόν τε καὶ ἀφιλόανθρωπον τῆς σῆς προτέρας προθέσεως, εἶχον ἐπαινέσθαι ἂν ἔγωγε ὡς γνοὺς τὸ μέλλον τε καὶ ἀπόρρητον, καὶ οὐκ ἐπαινέσθαι μόνον, ἀλλὰ δὴ προγνώσεως ἄθλον τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπολαβεῖν. Ἐχεις τὴν προλεκτικὴν παρ' ἡμῶν δύναμιν, ἣν ἡμεῖς ἐκ τοῦ ἡμετέρου βασιλέως προγνωστικῶς ἠπιστάμεθα. Ἀπόδος τῷ προφήτῃ πατρὶ τὸ ζητούμενον· εἶπας γὰρ ποτε περὶ αἰχμαλώτων, εἴ γε μὴ λέληθέ σε, ὡς ἀποστελεῖς αὐτούς, καθὼς οἱ σοὶ νῦν μοι λέγουσιν. Ἐρῶσο.

Ε'.

Συμεῶν ἄρχων Βουλγαρίας Λέοντι μάγιστρο.

Ἦ μάγιστρε Λέων, οὐχ ὑπεσχόμην περὶ αἰχμαλώτων· οὐ σοὶ

ἐλάλησά τι· οὐκ ἐξαποστελῶ, καὶ μάλιστα ὡς μὴ τὸ μέλλον γνοῦς καθαρῶς.

Γ'.

Λέων μάγιστρος Συμεῶν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Ἄνελεξάμην κατὰ (1) χεῖρας τὴν σὴν ἐπιστολήν, ᾧ ἀρχόντων μέγιστε, τὴν οὕτω περιέχουσαν: Οὐχ ὑπεσχόμην περὶ αἰχμαλώτων· οὐ σοὶ ἐλάλησά τι· οὐκ ἐξαποστελῶ. Ποιήσομαι οὖν εἰς συγκαταθέσεως γράφειν (2) τὴν τῆς σῆς ἀνανεύσεως ἀφορμὴν, τοῦτο μὲν τὸ πρῶτον κῶλον μέχρι τοῦ δευτέρου ἀρνητικοῦ μέρους στίζων ἐπὶ τελείᾳ, οἷον: Οὐχ ὑπεσχόμην περὶ αἰχμαλώτων οὐ· ἀντὶ τὸ (3) οὐχ ὑπεσχόμην τὸ Οὐ, ἀλλὰ τὸ Ναί, μίαν, κατὰ τὸν Σταχειρίτην (4), κατάφασιν τῶν δύο θελουσῶν ἀποφάσεως· τὸ δὲ Σοὶ ἐλάλησα, συγκαταθετικῶς ἀνταναγνώστειον, ὡς εἰ ἐλέγες, οἶδας ὅτι κατεθέμην λαλῆσαί σοι· εἶτα τὸ μὲν Τί περυστικῶς ἀπάδους, τὸ δὲ Οὐκ ἐξαποστελῶ, ἐν εἰρωνείᾳ περιελθὼν ὅλην τὴν δύναμιν τῶν σῶν συλλαβῶν, εἰς τὴν σὴν ἀνήθη φιλάνθρωπον εὐποιαν ποιήσομαι. Ἄλλο εἶποι τις, ὅτι ἀμφίβολον ἀνάγνωσιν ποιεῖ. Αὐτὸ δὲ τοῦτο χάγῳ εἶπομι πρὸς τὸν τοῦτο λέγοντα. Ἀμφίβολον οὖν, ὡς πάλαις ἀνταναγνώσκόμενον. Εἰ δ' ἀμφίβολον, νικάτω τὸ φιλάνθρωπον. Φιλάνθρωπον δὲ τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπολυθῆναι. Ἀπολυθήτω δὴ. Ἐχεις γὰρ τὸ δίκαιον μετὰ τοῦ φιλανθρώπου ὑπὸ πάντων σαφῶς μαρτυρούμενον. Εἰ δὲ τὸ ὅλον ἐν ὑποκριτικαῖς ὑποστιγμαῖς διελθεῖν βουλεύσοιτό τις τῆς σῆς ἐπιστολῆς τὸν νοῦν, οὐκ ἄκομψον εὔρε καὶ οὕτως τὴν πρὸς κατάνευσιν ἐπιχείρησιν.

Ζ'.

Λέων μάγιστρος Συμεῶν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Δεξάμενος τὰς ὑπ' ἐμοῦ διττὰς ἀνταναγνώσεις, τὰς ἀποτρέπουσας

(1) Γρ. Ἰσ. Μετά.

(2) Γρ. Ἰσ. Γραφήν.

(3) Γρ. Ἰσ. Τοῦ.

(4) Ἐν ταῖς κατηγορίαις Ἰσως.

τὴν ἀπαξ σου καὶ μετ' ἀμφιβολίας ἀνάγνωσιν, δέχου καὶ τρίτην τῶν ἄλλων ἀνομοίαν. Τὸ γὰρ *Οὐχ ὑπεσχόμην*, μετὰ σαρκασμοῦ διελθών, τὸ δὲ *Περὶ αἰχμαλώτων* μέχρι τοῦ *Σοὶ ἐλάλησα*, μετὰ βαρύτητος ἀναγνούς, τὸ λειπόμενον *Τί οὐκ ἐξαποστελῶ*; νοήσω πάντως ἐρωτηματικῶς, ὡς ἄπερ ἔλαβες ἀποστελεῖς ἅπαντα, καὶ οὕτως σοὶ τὴν ἀφιλόνητον τοῖς ἀμαθέσιν ἐπιστολήν, φιλανθρωποτάτην νοήσαιμεν, ὁμοίαν ἄλλ' οὐκ ἀνομοίαν οὔσαν τῆς σῆς καὶ γνώμης καὶ φύσεως. Ἐρῶσο.

Η'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Οἶδεν, ὃ ἀρχόντων θαυμασιώτατε, οἶδε Θεὸς πρὸς τάναντία τὴν γλῶτταν παραφέρειν, ὅτι τῆς ἀληθείας προκρίνειν τὸ ψεῦδος βουλοίμεθα, καὶ τῆς φιλανθρωπίας τὸ ἀφιλόνητον· καὶ τοῦτο βίβλοι φέρουσι, καὶ βίος γνωρίζει πολλάκις πράγμασι. Νῦν δὲ οὐ γλῶσσαν μόνον, οὐδὲ τὴν πρὸ ταύτης διάνοιαν, ἀλλὰ καὶ χεῖρα γράφουσαν τὰ μὴ δίκαια εἰς ἕτεράν γραφήν Θεὸς μετετάξατο. Ἔστι γὰρ καὶ γράφειν ἀναμφιβόλως, καὶ τις βιάζοιτο τὰ γεγραμμένα μεταβάλλειν πρὸς ἕτερον νοῦν· τὸ δὲ δύναμιν ἔχοντι ἀντὶ μιᾶς, τρισσῶς ἀναγνωσθῆναι τῆς πρώτης σου κατανεύσεως, ἔστιν ἐκ προνοίας ἔλεγχος, ἢ πᾶσιν ἐφορᾷ, κατὰ τὸν Ποιητὴν, (1) εὐνομίαν καὶ ὕβριν. Ἐχεις ἐλέγχοντά σε Θεόν, καὶ αὐτὴν τὴν χεῖρα τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρακινηθεῖσαν ἀντ' ἄλλων ἄλλα δι' ἀμφιβολίας κατὰ σοῦ, μᾶλλον δ' ὑπὲρ σοῦ πως γράψασθαι. Ἐρῶσο.

Θ'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Ἐγνων τῆς ἐπιστολῆς, ὃ ἀρχόντων μέγιστε, τὸ ἀπόρρητον, εἰ καὶ κατὰ σὲ τὴν ἀνάγνωσιν ποιησαίμεθα. Φιλεῖς ὡς ἀληθῆς καὶ ζῶν

(1) Ὅδυσ. Ρ, σ. 485 — 87 :

Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εἰκότες ἀλλοδαποῖσιν,
 Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόλης,
 Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίαν ἐφορῶντες.

ἀρετῇ τὸ πάντως ὑπὸ πάντων πιστεύεσθαι, καὶ δοκιμάζεις πρὸς ὃν καὶ γράφεις. Καὶ εἰ μὲν πιστεύσει τις τὰ μὴ φιλανθρώπως γραφόμενα, ὅτι μὴ νοῦν ἔχει, καὶ ὅτι μὴ χρηστόν σε ὑπέλαβε, δικαίως ἀπεχθανόμενος ὡς ὕβρει πλυνόμενος, οὐδ' ὑπακούεις. Εἰ δ' ἀπιστήσῃ τὰ οὕτως γραφόμενα, ὅτι νοῦν ἔχων ἐστὶ, καὶ ὅτι χρηστόν σε εἶναι πεπίστευκεν, ὡς τιμώμενος, φιλῆξ θελγόμενος ὑπακούειν ἐπίστασαι. Ἐπιστήσαμεν οὖν κακόν σε εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο φιληθησόμεθα· φιλούμενοι δὲ τὰ ἡμῖν φίλα εὐροίμεν· φίλον δὲ ἡμῖν τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπολυθῆναι. Ἐρῶσω.

Γ'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος, ὃ ἄρχόντων μέγιστε, ἐκ σώματος φημι καὶ ψυχῆς. Διπλοῦς δὲ καὶ ὁ λόγος, ὁ μὲν προφορικός καὶ ἐγγράμματος, ὁ δὲ νοερός τε καὶ ἐνδιάθετος. Ἐνθα δὴ ἐνθα ὁ προφορικός καὶ ἐγγράμματος ἀκολουθεῖ τῷ ἐνδιάθετῳ καὶ ψυχικῷ, ἀληθεύει πιστεύσει μὲν, καὶ πιστεύσῃτε (1) στέρξοιμεν· ὅπου δὲ μὴ ἀκολουθεῖ, ἀπιστήσοι μὲν καὶ ἀποπεμψόμεθα. Τοῖνυν μὴ ἀκολουθοῦντι τῷ ἐνδιάθετῳ καὶ νοερῷ τὸν προφορικὸν καὶ ἐγγράμματον ἐπιγνόντες, μὴ στέρξαντες ἀνανεύομεν. Ἄλλ' εἶποι τις, πῶς γινώσκεις τὸν ἐνδιάθετον; Ἐκ τῶν χρηστῶν πράξεων, εἶπομι ἄν. Ὅπου δὲ χρησταὶ πράξεις ἀνδρός, χρηστὰ νοεῖται καὶ τὰ γραφόμενα. Εἰ δὲ χρηστός μὲν κατὰ ψυχὴν ὁ πέμψας, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν πραγμάτων πάντες ὁμολογοῦσι, μὴ χρηστὰ δὲ τὰ ποτὲ καὶ ἅπαξ γραφόμενα, δοκιμασίαν ἄλλ' οὐκ ἀλήθειαν, καὶ παιδιὰν ἄλλ' οὐ σπουδὴν ἢ σφάλμα τοῦ τὸ γράμμα γραψαντος, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ τὸ γράφειν προστάξαντος εἶποιμεν· οὐδεὶς γὰρ τῶν καλῶν αὐτὸς ἑαυτῷ οἶδε μάχεσθαι, οὐδὲ τὸν προφορικὸν τοῦ ἐνδιάθετου φέρειν πολέμιον, οὐδὲ τῆς ὁσημέραι πράξεως τὴν τινα πρᾶξιν καὶ ἰδιάζουσι (2)· τοῦτο γὰρ τῶν στασιαζόντων ἐκ κακίας πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἄλλους. Ἐρῶσω, ἔρῶσό μοι ὁ μὴ διπλοῦς (3) τῷ λόγῳ καὶ διπλοῦς τῷ κράματι.

(1) Γρ. Ἰσ. Πιστεύσαντες.

(2) Διέστραπται τὸ χωρίον προδήλως.

(3) Τὸ χειρόγρ. Διπλοῦν.

ΙΑ'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεῶν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Τὸ λευκὸν καὶ καθαρὸν, ὡ ἄρχόντων μέγιστε, ὅπερ εἰς βάθος μ φυσικῶς ἔχεις, γνώμη δὲ κυροῖς καὶ ἀυξάνεις ὅσαι ἡμέραι, ὑπὸ γρα μάτων τῶν (1) ἐκ μέλανος νικηθῆναι οὐ δύναται· τὸ μὲν γὰρ σύμφ τόν τε καὶ δυσαπόβλητον· τὸ δὲ τέχνη σὺν ἐπιτηδειότητι ἐγγιγν μενον, καὶ διὰ τοῦτο ἐξίτηλον καὶ ὕδατι ἐκπλυνόμενον. Εὖ οἶδα μενεὶ τὸ φυσικόν, ἀπαλειφθήσεται (2) δὲ τὸ θέσει καὶ τεχνικόν τῆς τα αὐτῆς γραφῆς· οὐδὲ γὰρ ὕαλος νικῆσαι δύναται τιμίου λίθου δια γειαν, οὐδὲ βαφῆ ἄνθος, οὐδ' εἰκῶν ζῶον, οὐδ' οἶκος οὐρανόν. Οὕτω οὐδὲ γράμμα τὸ ἐκ μέλανος νικήσει, ὅπερ φθάσας κατὰ ψυχὴν ὁ λ γος ἐδήλωσεν, ἐπεὶ μὴ δύναται τὰ θέσει καὶ τέχνη ἔξιν καὶ φύσ νικήσαι. Ἐρῶωσο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεῶν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Θαρρῆεις πρὸς ἀλήθειαν, ἀρχόντων ὁ ἀληθέστατος, θαρρῆεις πρὸς τ ἐπαινετά· θέλεις δὲ καὶ τὸ σὸν οὐχὶ ἐν ἔσφ τοῦ τῶν ἄλλων πιστεύε σθαι· ναί, καὶ τὴν δοκοῦσαν κατὰ παιδιὰν ἄρνησιν, ὁμοίαν εἶναι τ καὶ νομίζεσθαι τῆς ἐτέρων ἀληθοῦς κατανεύσεως. Δείκνυται οὖν ἐπιστολὴ ἀληθεύουσα πράγματι, κὰν δοκῆ τὸ ψεύδεσθαι γράμματι ἔν' ἣ ὑπὲρ τὴν τῶν ἄλλων ὑποπτεομένην ἀλήθειαν ἢ σὴ σοφῶς ὑπο παίζουσα καὶ κωμικευομένη ψευδομυθία. Καὶ τοῦτο θαυμαστόν, κα τοῦτο γέμον φιλάνθρωπίας, ἵνα, εἰ δοκῶν ψεύδεσθαι ἀληθεύεις, ἐπα ληθεύοντός σου τίς ἔσται ὁ πιστεῦσαι δυνάμενος ὡς ψεύση πώποτε ὦ ψεύδους ἐγγραμμάτου, ἀληθείας ἐμπράκτου γέμοντος! Οὕτω δο κῶν ψεύδεσθαι ἀληθεύεις, καὶ ἀληθεύων οὐκ εἰς ψεῦδος αὐθις ἀποκλι νεις. Ἐρῶωσο.

(1) Τὸ χειρόγρ. **τόν.**

(2) Τὸ χειρόγρ. Ἐπολειφθήσεται.

ΙΓ΄.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος πατρίκιος Συμεῶν
ἄρχοντι Βουλγαρίας.**

Μεμήνηκας τῷ σῷ πατρί τε καὶ βασιλεῖ (1), ὡς ἀποστελεῖς ἦν ἔχεις αἰχμαλωσίαν, καθὼς ἄρτι μαθηάνειν ἔχω. Ἐγραψας δὲ καὶ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀποστελεῖς, ἵνα καὶ κατὰ σὲ ταύτην ἀναγνόντες νοήσωμεν. Τήρησον οὖν τὴν πρὸς τὸν σὸν πατέρα φιλανθρωποπάτην ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ μὴ τὴν πρὸς τὸν ἐκείνου δοῦλον, ὡς ἐγῶμαι, παίζουσας ἄρνησιν, ὁμοῦ μὲν ἐπάξια τελῶν τῆς σῆς ἀρετῆς, ὁμοῦ δὲ τὸ καλὸν καὶ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐσχάτου καὶ κακοῦ μὴ νικᾶσθαι βουλόμενος. Οὕτω γὰρ σεαυτὸν καὶ τὸν πατέρα δείξεις πάντως ἀνύβριστον, καὶ μισθὸν ἀγήρω κληρονομήσεις· ἡμᾶς δὲ οὐ μόνον ἀλύπους ὡς μὴ παραγκωνισθέντας δείξεις, ἀλλὰ καὶ καλῶς πρεσβευσαμένους τμητὴν προσενήσεις. Ἐρρώσο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΙΔ΄.

ΑΘΗΝΩΝ

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Συμεῶν
ἄρχοντι Βουλγαρίας.**

Ἐδεξάμην σου τὴν ἐπιστολὴν, κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸν σταυρικὸν τύπον οὐ περιέχουσας συνήθως, καὶ θαυμάζω τῆς σῆς ἀληθείας τὸ μέγα καὶ περιβόητον, πῶς τῷ ἀμφιβόλῳ τῆς μικρᾶς ἐκείνης γραφῆς, καὶ τῷ μὴ προχαραχθέντι κατὰ τὴν ἀρχὴν τύπῳ, τὸ μὴ ἀληθὲς αὐτῆς ἡρέμα πως ὑπεδήλωσας. Πιστεύσομεν οὖν τοῖς προγεγραμμένοις, ὅτι μὴ μόνον φιλανθρωπότατα καὶ ἀναμφίβολα καὶ πρὸς πατέρα καὶ βασιλέα, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν, ὡς ἔθος, ἐσταυρωμένα· ἀπιστήσομεν δὲ ταύτην σου τὴν ἐπιστολὴν, μᾶλλον δὲ τὴν κατὰ παιδιὰν μικρὰν ἀναβολὴν, ὅτι τάναντία πάντα τῆς προτέρας κεκτημένη φαίνεται.

(1) Τιμητικῶς πατέρα λέγει τὸν βασιλέα, ὅπως καὶ ταῖς προηγουμέναις β' καὶ δ', ἅτε δὴ βασιλέως ὄντος τοῦ ἐν τῷ βαπτίσματι τὸν Συμεῶν ἀναδεξαμένου.

ΙΕ΄.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Λέοντι
αὐτοκράτορι. Ἀπὸ ἐξορίας.**

Λεπρωθεις οὐκ ἀπὸ γνώμης ἢ φύσεως, ἀλλ' ἐκ ψευδοῦς κωμωδικῆς ἀδίκου γραφῆς, ὡς χρηστῶ τῷ Χριστοῦ μαθητῇ καὶ κεχρισμένῳ παρὰ Χριστοῦ, μὴ ἐνδυσάζων καταφεύγω, καὶ, οἶδα, καθαρισθήσομαι, καὶ ὅτι τοῦτο πιστεύω, σωθήσομαι, καὶ εἰς οἶκον τῆς σῆς βασιλείας, ὡς εἰς Θεοῦ ναόν, εἰσελεύσομαι, καὶ τῶν οὕτως τὸ ἀνεύθυνον γῆρας ἡμῶν ὡς ὑπεύθυνον εἰσαγγειλάντων, ἔξω μὲν βασιλείων, ἔνδον δὲ δημίων καὶ ποιῶν ἐπόψομαι.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Λέοντι
αὐτοκράτορι. Ῥωμαίων**

Λύει μοι τὸ δέος μετὰ τοῦ σοῦ δικαίου καὶ τὸ παρῆρησίας ἀνέχεσθαι, δέσποτα, καὶ ἀνέχεσθαι κατὰ Μαρκιανόν τε καὶ Μάρκον, ὡς ἔχω κρίνειν ὀρθῶς, τῇ πείρᾳ τοῦτο μαθῶν. Τί μοι βούλεται ταῦτα, ᾧ ἱερὰ βίου παντός κεφαλῆ; Ἐπίστευον, ἵν' ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, γέρας ἀκίνδυνον εἶναι, κατὰ τὸν λόγον (1), τὴν σιωπῆν. Ἐπίστευον, φεῦ ὁ μάταιος! ὑπ' ἀρχαιότητος τρόπου, φθόνου καθαρεύων παντός. Ὅθεν σιωπήσας τὸ ἀληθεῦσαι, ὑπὸ τῶν τὰ ψευδῆ πλαττόντων νενίκημαι, καὶ προλαθεῖν ἐκ μεγαλοψυχίας ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνοίας, μὴ βουλευθεῖς κατ' ἐχθρῶν, παρὰ προλαθόντων ἐχθρῶν μικροῦ δεῖν τὴν ἦτταν ἀπηνεγκάμην, ἐχθρῶν τρισαθλίων τὴν κακουργίαν ἐμοί (2), καὶ δυσμηχάνων ἄνωθεν εἰς δόλου γραφάς· ἐχθρῶν τῶν τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδῆς μὴ χαλώντων πώποτε κατ' ἐμοῦ, μηδὲ τὸ ταυρηθῶν ὑποβλέ-

(1) Ἔστι καὶ τὸ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας. Τοῦτ' ἰσχυρῶς Στοβαῖος μὲν εἰς Ἀθηνόδωρον ἀναγράφει [Ἀνθολ. λγ', 5], ἄλλοι δ' εἰς Σιμωνίδην ἀναφέρουσι τὸν Κεῖον [βλ. Leutsch σημ. εἰς τοὺς Ἑλληνας Παροιμιογράφους, τόμ. Β', σελ. 422].

(2) Παραλείφθαι τι δοκεῖ ἀβλεψίᾳ τοῦ ἀντιγραφέως.

πειν (1), μηδὲ Σισυφείους δόλους (2) κινεῖν, μηδὲ ψιθυρίζειν ψευδῶς, μηδὲ λαλεῖν καὶ περιλαλεῖν εἰς ὧτα πολλῶν, ἵνα τέχνη τὴν φήμην τρέχειν ποιήσωσι πανταχοῦ. Οὕτως, ἔν' αὐθις εἶπω, λέγειν ὀκνῶν, τὸ μὴ ἔχειν πράγματα μηδὲ θορυβεῖν σου τὸ κράτος, εἰς πραγμάτων πλήθος καὶ θορύβους ἐπέπεσον, ἀλλ' οὐ τῶν προλαβόντων εἰς τέλος τὰ δίκαια, οὐδ' ἡ κατὰκρισις τοῦ πιθανῶς καταϊτιαθέντος ὧν αἰτιῶν καὶ κενῶν λοιδοριῶν, εἰ μὴ δεικνύων ἢ ἀπομνύων τὸ πλήθος ἀποδυσαιίμην, ἐκὼν καταλευσθῆναι βουλοίμην ἄν· οὐδὲ γὰρ ἐμαυτῷ κακόν τι σύνοιδα· μαρτυρεῖ μοι τὸ συνειδὸς, καὶ μετὰ τούτου θεομήτωρ ἡ πολιούχος. Οὕτως *Σαθρὸν πανταχοῦ*, κατὰ τὴν παροιμίαν (3), τὸ ἥπιον· οὕτως τὸ κακοῦργον δραστήριον, ἐξ ὧν κατεκρίθη τὴν ὑπερορίαν ὁ γέρων φεῦ! ὁ γέρων ἐγώ· τὸν ἔφιππον δρόμον ὁ ἀσθενής· ὁ ἀσθενής, οἴμοι! τὴν πέτραν τὴν ὑψηλὴν, καὶ φερώνυμον, καὶ ξηράν· ὁ ξηρανθεὶς ὀδῶ, καὶ πόνῳ, καὶ χρόνῳ, καὶ λογισμῶ πρεσβειῶν· ναί, τὴν φερώνυμον, καὶ ἄποπτον, καὶ ἄτοπον, καὶ, κατ' Εὐριπίδην εἰ-

(1) Τοῦτο περὶ Σωκράτους φησὶ Πλάτων, ὅτι *καυρηθὸν ὑπέβλεψεν ὡς περ εἰώθει, πρὸς τὸν ὄρεξαντα αὐτῷ τὴν κύλικα στρατιώτη τῶν ἑνδεκα* [Φαίδ. τόμ. Α', σελ. 154. Teubn.]. Καὶ Αἰσχύλον δ' Ἀριστοφάνης *ταυρηθὸν βλέποντα* παρίστην, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς: «Τοιοῦτος γὰρ τῷ σχήματι ὀργεζόμενος Αἰσχύλος» [Βάτρ. σ. 804].

(2) *Σισύφου μηχαναὶ ἀπαντᾷ* παρ' Ἀριστοφάνει [Ἀχαρν. σ. 391], ἔνθα ταῦτα φησὶν ὁ Σχολιαστὴς: «Δριμύν τινα καὶ πανοῦργον παραδεδώκασιν οἱ ποιηταὶ τὸν Σίσυφρον, διὰ μιᾶς λέξεως παρ' Ὀμήρου δεδιδαγμένοι [Ἰλ. Ζ, σ. 153]:

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν».

Καὶ τῶν μὲν δόλων καὶ μηχανῶν αὐτοῦ τὰ καθ' ἕκαστον πλατύτερον διέξεισιν ἡ μυθολογία· τὴν δὲ παρὰ τῶν θεῶν καταγνωσθεῖσαν αὐτοῦ ἐν τῷ Ταρτάρῳ ποινήν περιέγραψεν ἡ θεσπεσία τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ γραφὴς ἐν τοῖς ἀμιμήτοις ἐκείνοις στίχοις [Ὀδυσ. Δ, σ. 593—600]:

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,

Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

Ἦτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε

Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι

Ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταίε·

Αὐτίς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδέης.

Αὐτὰρ ὄγ' ἄψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἰδρώς

Ἐρῶρεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατός ὀρώρει.

Ἐντεῦθεν καὶ Δερκυλλίδας ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς Σίσυφος ἐπεκλήθη, διὰ τὸ τοῦ τρόπου μηχανικὸν καὶ πανοῦργον [Ξενοφ. Ἑλλην. Γ', α', 8].

(3) Ἄγνωστος, ἔμοιγε οὖν ἡ παροιμία.

πειν (1), ὑψηλόκρημον· τὴν ὀλέθρους ἔχουσαν καὶ εἰς ἄδου φέρουσαν· τὴν ἄψαλτα καὶ ἀνέορτα πάντα μοι δεῖξασαν· τὴν πικρὰν καὶ αὐτοῖς πτηνοῖς φοβερὰν· ἣν περιεβρόχασι φάραγγες· ἣν περιστοιχοῦσι τένοντες, καὶ οὗτοι τραχεῖς, καὶ οὗτοι βαραθρώδεις· ἐν ἧ καὶ θηρίων τὰ ἀλτικὰ πάντως ἀθήρευτα τῷ δυσκόλῳ ταύτης εἰσίν. Ἔστι καὶ ταῦτα· τρέμω ἐκ ταύτης καὶ παλλόμενος λήγω· ἐφ' ἧς λιθοφόρος ὁδὸς ἐστὶ στενὴ τε καὶ δυσέμβατος, ἀμφίερημνός τε καὶ ἀμφιτάλαντος· ἧ καὶ πρὸ τοῦ πεσεῖν ὕψει μόνῃ λύει τὸν βλέποντα· πέτραν ἐκείνην, ἣν προὔξενήσαν μοι ἐχθροὶ, ἰδίους ἀγροὺς πρὸς τοὺς πρόποδης ταύτης ἔχοντες, ἵν' ἔχω κἀν τούτῳ ἐπιπληκτιζέσθαι· πέτραν τὴν τὸ ὠχρὸν ἐπιβαλοῦσαν ἐπὶ τῷ εἶδει μου, τὴν τὸ καλῶς βλέπειν καὶ ἀκούειν ἐμὲ στερήσασαν. Ἐξώλεις ἀπόλοιντο οἱ κατάρατοι καὶ ψευδεῖς κατήγοροι, οὓς ἴδοιμι ἀνακηρυττομένους, ὃ πάντων Κύριε, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὑπὸ δημιῶν· οἱ κατάρατοι καὶ αἰεὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, κρητίζοντες (2)· οἱ Τελχίνων βασιλῶν (3) βαρύτεροι, οἱ σκαιὰ καὶ πᾶσι φρονοῦντες ἐχθρά· οἱ μὴ δεῖνοι τοῖς τρόποις ποτέ· οἱ δεινοὶ τοῖς σκέμμασι καὶ καταφλυαροῦντες ἀνυπαρῆκτα· οἱ ἐξουσιαστικότες, καὶ μεμπτότερες, καὶ δευμένοι ἐλλεθόροι, οὐ τοῦ κοινού, τοῦ δὲ ἀπὸ Φωκί-

(1) Ἡ φράσις ἀπαντᾷ παρ' Ἀισχύλῳ [Προμ. Δεσμ. ς. 5]:

..... Τὸν δὲ πρὸς πέτρας
Ἵψηλοκρήμοις τὸν λειωγὸν ὀχμάσαι.

Ἐκ τούτων δὲ τῶν λόγων τοῦ Λέοντος εἰκάσειεν ἂν τις, ὅτι τῆς ὑπερορίας αὐτοῦ τόπος ἦν ἡ Ἵψηλὴ πόλις κειμένη κατὰ τὸ Χαρσιανὸν λεγόμενον θέμα, πρὸς τὰ τῆς Καππαδοκίας μεσόγεια [Κωνστ. Πορφυρογ. Περὶ θεμ. σελ. 6. — Κεδρην. σελ. 1051]. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐάλω ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι ἠχμαλωτίσθησαν [Λέων Γραμ. σελ. 475. — Κεδρην. ἐνθ. ἀνωτ.], τὸ δὲ σμῆλιν τοῦτο τίθησιν ὁ Murali τῷ 887 ἔτει [Essai de Chronograph. Byzant. σελ. 468], εἰκὸς τὴν Λέοντος ὑπερορίαν μικρῷ πρότερον γενέσθαι.

(2) «Κρητίζειν»: ἐπὶ τοῦ ψευδεσθαι καὶ ἀπατῶν ἔταπτον τὴν λέξιν, καὶ φασὶν ἀπὸ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. Λέγεται γὰρ διαφορὰς ποτὲ γενομένης τοῖς ἐν Τροίᾳ Ἕλλησι περὶ τοῦ μεζονος, καὶ πάντων προθυμουμένων τὸν συναχθέντα χαλκὸν ἐκ τῶν λαφύρων πρὸς ἑαυτοὺς ἀποφέρειν, γενόμενον κρητὴν τὸν Ἰδομενέα, καὶ λαβόντα παρ' αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας πίστει ἐφ' ᾧ κατακολουθῆσαι τοῖς κρητισμοῖς, ἀντὶ πάντων τῶν ἀριστέων ἑαυτὸν προτάξαι. Διὸ λέγεσθαι τὸ Κρητίζειν [Ζηνοβ. Παροιμ. Δ', 62].

(3) Οἱ Τελχίνες, κατὰ Νικόλαον τὸν Δαμασκηνόν, Κρητῆς ἦσαν τὸ ἀνέκαθεν, βάσκανοί τε σφόδρα καὶ φθονεροί [Παρά Στοβ. ΛΘ', 56. — Περβλ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει, καὶ Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. I, ς. 525, σελ. 771. Rom.].

δος (1). Ἀπόλιντο, ναὶ Κύριε, καὶ φθαροῖεν μετὰ τῶν πολυαχι-
στρων δελεάτων καὶ ἀκατανοήτων σκανδάλων αὐτῶν· οἱ ἐκείνην μοι
τὴν πέτραν προὔξενησαν, ὡς λίθου τὴν γνώμην ὄντες τραχύτεροι.
Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ τὴν ἀρετὴν κατὰ Στέφανον (2), ἔν' εἶπω τάναντία.
Λέξω βούλει τὰ λείποντα; ἀλλ' ὄρα μὴ πάθῃς τὴν ψυχὴν· τοὺς
ἀνδρολογουμένους καθ' ὑπαλλαγὰς περὶ τὴν πέτραν φρουροὺς, ὧν οἱ
μὲν ἦσαν θηριοτροφοῦντες ὀργὴν, οἱ δὲ κεκαρωμένοι θυμῷ. Καὶ οἱ μὲν,
ὡσπερ σκορπίους ἀκρατισάμενοι (3), οἱ δὲ, ῥάδιον πρὸς ἀναίσχυντιαν
τῷ ὀφθαλμῷ. Καὶ οἱ μὲν, βορείων βαρβάρων πάντως σκυθικώτεροι,
αἱ δὲ, μηδὲ καταπλάττεσθαι δυνάμενοι τὴν χρηστότητα, ἀλλὰ γε-
λῶντες τὴν ἐμὴν ὀργὴν, ἀλλὰ παιδιὰν τὴν λύπην ποιούμενοι. Ἐὼ τὸ
συχνῶς ὑπὸ τούτων περισοβεῖσθαι με, καὶ εἶναι πενήτων πάντων κα-
κώτερον, καὶ πᾶσι κατὰ πάντα τοῖς βουλομένοις, πλὴν ῥαπισμάτων
καὶ κονδύλων, ἐκκείμενον. Ἐὼ τὴν ἀλουτίαν, τὴν χαμευτίαν, τὸ
διψῆν καὶ αὐτὸν τὸν ὀξίνην οἶνον καὶ ἐντροπίαν, τὸ πεινῆν καὶ αὐτὰς
τὰς ἐκ κριθῶν μάζας, καὶ τέλος τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν στενὸν κομιδιῆ
βίον ἐκείνον τὸν ὄντως ἀβίωτον, ἐν ᾧ ἦν ἄπορα τὰ ἐμὰ, ἐφ' ᾧ οὐκ ἔ-
πρεον ἦν εἰς ἄθου καλόν, ἢ τὸν ἄδηλον ὀσημεραὶ θάνατον παρεκδέχε-
σθαι. Ὡς τύχη, ἢ με κεκλήρωσαι, μᾶλλον δὲ ἀμαρτία! Πῶς εἶπω τὴν
τῶν οἰκείων στέρησιν, τὴν τῶν φίλων, τὴν τῶν θεραπόντων, ὑπέρφευ!
αὐτῆς τῆς ἐπιληπτιζούσης συζύγου, ἣν οὐκ ἀπερβριμένην καὶ τῶν
ἀσήμων ἠγαγόμενῃ! (4), ἣς ἐν ἔτεσιν ἕξ ὄλοις ἤδη νοσηλεύων τὸ πάθος
πάσχω οἷα ἐπὶ τῷ Ὁρέστη ἢ ἀδελφῇ, ἢ ἐπὶ τῇ Κασσάνδρᾳ ἢ μητρί
Ἐκάβῃ καὶ ὁ πατὴρ Πρίαμος! Τί δεῖ τὸ τῶν ἀκουσμάτων λέγειν βα-
ρύτερον, τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἐμῶν σεμμάτων φημί; (5) Ὡς σοφία, καὶ

(1) Δηλονότι τοῦ ἐξ Ἀντικύρας πόλεως Φωικικῆς ἄριστος γὰρ τῶν ἄλλων ὁ ἐνεπύθεν
Πλέβορος, κατὰ Διοσκορίδην [Περὶ ὕλ. ἱατρ. Δ', ρμθ'.—Πρὸβλ. καὶ Στράβ. Θ', γ'.
§. 3. Κορ. καὶ Θεοφρ. Φυτ. ἱστορ. Θ', 9].

(2) Διθβολούμενος γὰρ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὁ Στέφανος ἐφώνει ὑπὲρ τῶν λιθαστῶν
τούτῳ: «Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην» [Πράξ. Ζ', 60].

(3) Παροιμιωδῶς εἴρηται τοῦτο, καὶ ἔστι παραπλήσιον τῷ: Σκορπίους βέβρωκεν·
πρὸ τῶν ὀργίλων [Ἰδ. Μακκαρ. Ρόδωνιαν Ζ', 72, ἐν τοῖς τοῦ Leutsch Ἑλληνιστ. Παροι-
μογράφοις, τόμ. Β', σελ. 208].

(4) Ἐκ τοῦ Ἀλκίφρονος Α', 6: «ἠγάγου με οὐκ ἀπερβριμένην οὐδὲ μίαν τῶν
ἀσήμων.» Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ συγγραφέως καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἐπιστολῶν Α', 8. 20 ἐλ-
θῆσαν καὶ τινες τῶν ἀνωτέρω εἰς τὸ στενὸν τοῦ ἐν ὑπερορίξ βίου ἀναφερομένων φράσεων·

(5) Ὑπαινίττεται ἴσως τὰ πονηθέντα αὐτῷ οἰαδήτινα συγγράμματα.

λόγοι, και νόμοι πολιτικοί! Καλὸν γὰρ καλὸν, τραγικώτερον καταδα-
 κρυσάμενον ἀποκλαύσασθαι τὰ ἐμά. Εἶπω τι κελεύεις τῶν σῶν και
 παρὰ πᾶσιν ἐπαινουμένων; Αὐτοκράτορ αὐγουστε, ἐν τοῖς μεγάλοις
 βασιλεῦσι τέταξαι, ἐν τοῖς σοφοῖς, ἐν τοῖς θαυμαζομένοις, ἐν τοῖς
 ἀτυχήματα φέρειν δυναμένοις τῶν ὑπὸ χεῖρα. Πόθεν οὖν, πόθεν, ὧ
 δικαιοτάτος, ἐφάνης μόνῳ ἐμοὶ τοῦ δικαίου δικαιοτέρος, και τοῦ κα-
 νόνος ἰθύτερός τε και ἀκριβέστερος, μηδὲν καταλιπὼν εἰς ἐξέτασιν τοῖς
 ἐκεῖθεν δικαιοτηρίους Θεοῦ; ἀπὸ γλωσσῶν; ἀλλ' οἶδας, ὡς πολῦστρο-
 φος γλῶσσα μερόπων ἀνθρώπων, κατὰ τὸν Ποιητὴν (1): ἀλλ' ἐκ
 φθονούτων; και κατενόησας ὡς: Φθόνος εἶργει τὰς εὐτυχίας,
 κατὰ τὸν τραγωδόν (2): ἀλλ' ἐκ μισούντων; και ψάλλεις καταπαν-
 νυχίζων, ὡς ἔστι και μῖσος ἀδικον, κατὰ τὸν λυρωδόν (3): ἀλλ' ἀπὸ
 γαμβροῦ νεογάμου και φιλοπλούτου, και τὴν πρεσβευτικὴν ἀπουσίαν,
 και τὴν νῦν ὑπερορίαν περιουσίαν ἰδίαν ἀδίκως οἰομένου; τὸν πατρο-
 κτόνον Ἀβεσσαλῶμ (4) ἐνθυμήθητι, ἵνα μὴ λέγοιμι τὰ παρ' ἀδελφῆς
 κατ' ἀδελφοῦ, και τὸν φθονοῦν, και τὴν λέπραν, και τὴν μόλις ἴασιν
 ἀλλ' ἀπὸ δούλων; οὐκ ἤκουσας τὰ τοῦ κυριοκτόνου Ἱεροβοάμ (5);
 οἶδας, ἤκουσας οὐκ ἀνέντως Ἐμοισμένους λέγοντος: (6) «Φύσει γὰρ
 ἐχθρὸν τὸ δοῦλον τοῖς δεσπόταις»; ἐπίσταμαι ὡς ἀναγνοὺς ἐπέ-
 γνωσ τὰ μάλιστα. Τί δέ; Βλέπεις πάντως και τὰ καθ' ἡμέραν ὑπ'
 εὐεργετουμένων τῶν σῶν δούλων τῇ σῇ βασιλείᾳ κατατυρευόμενα.
 Οἶδας, συνῆκας βλέπων. Μέχρι τίνος οὖν ἐξ ὁμοίων ὑπερόριος ἔσομαι,
 νῦν μὲν τῆς πατρίδος, νῦν δὲ τῆς τιμῆς, και νῦν μὲν τῶν δωρημά-
 των, νῦν δὲ τῆς θεᾶς τῆς σῆς; Ἐφυγε και Ἀριστείδης, ἀλλ' ἐπα-
 νῆλθε: και Ξενοφῶν, ἀλλ' ἐσέσωστο: και Θεμιστοκλῆς ἐν ἀλλοτρίοις,
 ἀλλ' ἐτιμήθη τὰ μέγιστα: και Δημοσθένης, ἀλλ' ὁ φθόνος αἴτιος. Δέ-

(1) Ἐννοεῖ ἴσως τὸν στίχον τοῦτον [Ἰλ. Υ', σ. 248]:

Στρεπτή δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι . . . . .

(2) Ἄδελφος ἔμοιγε οὖν ὁ τραγικός ποιητής, ἐξ οὗ τὸ ἔπος μετεληπται: και ἴσως
 ἔστιν ἐκ τίνος τῶν ἀπολωλότων δραμάτων.

(3) Τὸν Δαβὶδ δηλονότι [Ψαλμ. κδ', 20].

(4) Βλ. Β' Βασιλ. ιε' — ιθ'.

(5) Βλ. Γ' Βασιλ. ιε' — ιγ'.

(6) Ἐν τῷ περὶ τῶν στάσεων γ' [Βλ. Rhetor. Graeci τόμ. II, σελ. 144.
 Teubn.].

χου δὴ καὶ αὐτὸς, αὐτοκράτορ, δέχου καὶ ἀποδέχου τὴν δέησιν, καὶ σῶζε καὶ περισῶζε, σωτὴρ φανείς ὡς ἐκ μηχανῆς ἀνεξίκακος. Naί, σῶζε· οὐδὲ γὰρ ἄμισθον τὸ εὐποιεῖν ἐκ Θεοῦ. Οὐδὲ τὰ δάκρυά μου κατελεεῖς τὰ πολλὰ πολλάκις χεόμενα; οὐδὲ πρὸς συμπάθειάν σε τὸ ἀκερσοκομεῖν καλεῖ; οὐδὲ τὸ φθειριᾶν ὑπὲρ τὸν Καλλισθένην (1); οὐδὲ τὸ αὐχμεῖν ὑπὲρ Ζήνωνα (2); οὐδὲ τὸ ὑδεριᾶν ἐξ ἀκινήσιας ἐν Ἰσῶ τῷ Φιλοκτῆτῃ (3); οὐδὲ τὸ ἄμισθον τῶν τοσοῦτων ἐτῶν; Φιλανθρωπεύθητι παρακαλούμενος ὑπὸ τῆς σῆς φιλανθρωποτάτης ψυχῆς, καὶ ἀνακάλεσαι τὸν ὅλην ψυχῇ παρακαλοῦντα. Ἐπανέρχεται γὰρ καὶ ἀπὸ ζάλης γαλήνη, καὶ ἐξ αὐχμῶν ἐπομβρία, καὶ ἀπὸ χειμῶνος ἔαρ, καὶ ἀπὸ νόσου ῥῶσις, καὶ ἀπὸ σκότους καὶ νέφους ἥλιος φαίνων λαμπρὸν, καὶ τέλος, τῇ τῶν ἐναντίον φυγῇ τὰ ἐναντία πάλιν ἐπάνεισιν. Ἐπανέλθοιμεν καὶ ἡμεῖς ἀπορρίψαντες τὴν ἐνορχουμένην τῶν προσώπων ἀχλύν. Ἐπανέλθοιμεν δὲ ὡς χελιδῶν ἐν ἔαρι, καλὰ κελადήσαντες ὑπὲρ αὐλὸν κιθαριστήριον διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταυτησί, ᾧ φιλολόγων καὶ φιλακροαμῶνων καὶ δικαίων βασιλέων ὁ κάλλιστος. Τί

(1) Τὸν μαθητὴν καὶ ἀνεψιῶδον Ἀριστοτέλους, περὶ οὗ τάδε φησὶ Λαέρτιος: « Δόξας γὰρ Ἐριστοτέλει συμμετεσχρήκεναι τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐπιβουλῆς, ἐν στήθεσσι περιήγετο γαλεάγρα, φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος· καὶ τέλος λέγοντι παραβληθεὶς, οὕτω κατέστρεψεν » [Βιβλ. Ε', 5.—Πρὸβλ. καὶ Πλουτ. Ἀλεξ., νῆ, καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει].

(2) « Ἐχαιρε δὲ [Ζήνων], φασί, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαίαις » [Διογ. Λαέρτ. Ζ', 1]. Περὶ τοῦ χωρίου δὲ τούτου τοιαῦτα ὁ κλεινὸς Ἀσωπίης σημειοῦται: « Ἐγὼ νομίζω ὅτι, ὀδηγοῦμενοι ἐκ τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης ἣτις ὀνομάζει **ἡλιοκαῖα** (ὀψάρια δηλαδὴ) τοὺς ἐν ἡλίῳ ξηρανομένους ἰχθύας, δὲν σφάλλομεν ἂν, εἴτε τὸ **ἡλιοκαίαις** κρατοῦντες εἴτε εἰς τὸ **ἡλιοκαέσει** τρέποντες αὐτό [τοῦθ' ὅπερ καὶ ἄλλοι πρὸ τοῦ ἡμετέρου Ἀσωπίου ἐσημειώσαντο. Καὶ ὄρα μοι τὰς εἰς Δ. Λαέρτιον Ἐπιστάσις καὶ Διορθώσεις Αἰγιδίου τοῦ Μεναγίου σελ. 158. Lond. 1667], ἐρμηνεύσωμεν τὸ τοῦ Λαερτίου ἡγάπα τὰ χλωρὰ καὶ τὰ ξηρὰ σῦκα, μὴ ἀφίνοντες τὸν Ζήνωνα νὰ ἐψηθῇ εἰς τὸν ἥλιον τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποῦ τὴν καταφρόνησιν διὰ τῆς ζωῆς του ἀπέτισεν ὁ ἀτυχῆς Ὅψρ. Μύλλερως » [Ἱστορ. τ. Ἑλ. ποιητ. καὶ συγγραφ. σελ. 809]. Σοφὰ μὲν ταῦτα, εἰ καὶ εἶχεν ἂν τις ἴσως ἀντειπεῖν, ὅτι οὐχ ὄλως ἀήθης τις τῆς τῶν Ἀθηνῶν θερμοκρασίας ἦν ὁ Ζήνων, ὡς ὁ ἐξ ὑπερβορείων Μύλλερως, καὶ ταῦτα ἐν θερμότερα γεννηθεὶς χώρα, τῇ Κύπρῳ, οὐδ' ὅτι ἔχαιρε πάντως ἡλιούμενος θέρους ὥρα καὶ τοῦ ἡλίου μεσουρανοῦντος· ἀλλὰ πρόδηλον ἐκ τῆσδε τῆς φράσεως τοῦ Λέοντος, ὅτι καὶ κατὰ τὴν

Θ' ἑκατονταετηρίδα ἐφέρετο ἐν τοῖς χειρογράφοις ἢ γραφῇ: **ἡλιοκαίαις**.

(3) Περὶ οὗ ταῦτα φησὶν Ὅμηρος [Ἰλ. Β, 5. 721—23]:

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Δήμῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἱῆς Ἀχαιῶν
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·

κλαίων αίμασι ταῦτα γράφω δάκρυσιν ; Ἐμὸς ὁ ἔρωσ, ὃν ἐπιγράφομαι δεσπότην, καὶ γὰρ λάτρις πιστός, καὶ ἡ πίστις σώσει με. Διαχεῖ γὰρ καὶ τρέφει τοῦτο τὴν καρδίαν ἤδη μοι, καὶ οἰχθήσεται τὰ δυσχερῆ, καὶ διαλάμψει μοι ἡμέρα, καὶ παρελεύσονται τὰ φάσματα μετὰ τῶν σκιῶν, καὶ σωθήσομαι ἢ φιλανθρωπιᾷ ἢ δικαιοκρισίᾳ.

ΙΖ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Ἐπειδὴ, βασιλεῦ, τῶν ἀττικῶν ῥημάτων ἡ δέησις μὴ πρὸς οἶκτον τὸ σὸν θυμούμενον μετεποίησεν, φέρε τῶν δαυϊτικῶν μελωδημάτων ἡ λύρα κηλησάτω σου πρὸς ἔλεον τὴν ψυχὴν, καὶ τῶν Χριστοῦ συμπαθῶν ἐνεργημάτων ἐπικλασάτω σου τὸ πρὸς μόνους ἡμᾶς ἀμειλικτον. Ἄλλὰ τίνα τὰ ἐκ Δαυιδ; Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήθη μου εἰς τέλος; ἔως πότε ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; ἔως πότε ὑψωθήσονται οἱ ἐχθροί μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπέβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε (1). Αἰθλίψαις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνησαν. Ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με. Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου καὶ τὸν κόπον μου. Ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνησαν, καὶ μίσος ἄδικον ἐμίσησάν με. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου καὶ ῥύσαι με· μὴ καταισχυρθεῖην ὅτι ἤλιπσα μετὰ Θεὸν ἐπὶ σέ (2). Οὐ γὰρ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος, καὶ μετὰ παρατομούντων οὐκ εἰσῆλθον (3) πώποτε. Τοίνυν, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, μὴ παραδῶς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με (4). Εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου (5), καὶ ἐξάγαγέ με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρυψάν μοι· καὶ ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἔλεει σου. Ἦδη γὰρ ἠσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχύς μου· ἤδη τὰ ὄστα μου ὡσεὶ γρόγγιον συνεφρόνησαν. Διατί; Ὅτι ἐπελήσθην ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας· ὅτι ἐγενήθην ὡσεὶ σκευὸς ἀπολωλός. Ἄλλ' ἐπίγα-

(1) Ἐκ τοῦ Ψαλμοῦ ιβ'.

(2) Ἐκ τοῦ κδ'.

(3) Ἐκ τοῦ κε'.

(4) Ἐκ τοῦ κς', 12.

(5) Ἐκ τοῦ κς', 2.

γορ τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθήσομαι (1), καὶ ἐν λαῶ βαρεῖ αἰρέσω σε (2), δέσποτα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐκ Δαυὶδ ἐλεεινολογούμενά μοι. Τὰ δὲ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ Δαυὶδ ποῖα ; Καιρὸς εἰπεῖν ἐστι. Φιλανθρωπεύθητι ὡς ἐκεῖνος· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν *τελώτην* (3) αὐτὸς ἀπόσωτο, οὐ τὸν *ἄσωτον* (4), οὐ τὸν *Ζαχαῖον* (5), οὐ τὸν *ἐκατοντάρχη* (6), οὐδὲ τὸν *Πέτρον* (7) ἐν κλύδωνι, οὐδὲ τὸν *Μάλλχον* (8) ἐν ξίφεσιν, οὐδὲ τὴν *Χαταραίαν* (9) ὡς ἐθνικὴν, οὐδὲ τὴν *Σαμαρεῖτιν* (10) ὡς μοιχικὴν, οὐδὲ τὸν *συσταυρούμενον* (11) ὡς ληστήν, οὐδὲ τὸν *Λογγῖνον* (12) ὡς φονευτήν, οὐδὲ τὴν *πόρνην* (13) ὡς ἀσωτίας μεστήν. Μὴ βράδυνε πρὸς τὸν ἔλεον τοίνυν, χρηστὸς καὶ Χριστοῦ μαθητῆς καὶ ὢν καὶ φαινόμενος. Ὡκύμορος γὰρ πᾶς ἐφήμερος, καὶ πίπτει καὶ νεότης εἰς γῆν, τὸ δὲ γῆρας ὅτι ταχύτατα. Τί πυροῖς ἀνθρωπον μετὰ μικρὸν οὐκ ἐσόμενον ; Δεῦρο μήτε σαυτὸν ἀφαιροῦ τοῦ χρηστοῦ, μήτ' ἐμέ τῆς εἰς τέρψιν εὐφροσύνης· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πίης· οὐδὲ ἄνθος, μὴ ὀσφρανθῆς· οὐδ' ὀπώρα, μὴ λάβης. Τοὺς ὄρνεις τὰ δένδρα δέχεται· τοὺς ἰχθῦας δὲ πρὸς θάλαττον· τοὺς λαγῶς αἱ πέτραι· τὰ ἔρποντα αἱ γεαί· τοὺς δ' ὑπερορίους οἱ τῶν βασιλέων φιλανθρωποῦσάται. Ζητῶ δὲ σε, καὶ τί θαυμαστόν· οὐδὲ γὰρ

(1) Ἐκ τοῦ λ'.

(2) Ἐκ τοῦ λδ', 18.

(3) Λουκ. ιη', 10—14.

(4) Ὁ αὐτ. ιέ, 11—32.

(5) Ὁ αὐτ. ιθ', 1—10.

(6) Ματθ. ή, 5—13.

(7) Ὁ αὐτ. ιδ', 28—32.

(8) Ἰωάν. ιή, 10. Ἀτόπως μέντοι ἐχρήσατο τῷ λογίῳ· οὗτος γὰρ ἦν ὁ ὑπὸ Πέτρον τὸ δεξιὸν ὠτίον ἀποκοπέεις.

(9) Ματθ. ιε', 22—28.

(10) Ἰωάν. δ', 7—30.

(11) Λουκ. κγ', 40—43.

(12) Τὸν ἐκατόνταρχον φησί, τὸν μετὰ τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν εἰς τήρησιν τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου ταχθέντα· ὃς ἰδὼν τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθη σφόδρα, λέγων, ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος [Ματθ. κζ'. 54]. Καὶ οὐκ ἐμφέρεται μὲν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία παρέλαβεν ἐκ τῆς ἄνωθεν παραδόσεως, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασιν, τὸν στρατιωτικὸν λιπῶν βίον καὶ τὸν Χριστὸν ἐν τῇ ἰδίᾳ κηρύξας πατρίδι θανάτῳ μαρτυρικῶ ἐτελεύτησε· διὸ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην αὐτοῦ τῇ ις' Ὀκτωβρίου.

(13) Λουκ. ζ', 37—50.

καλῶν ἀνέραστος μόνος ἐγώ. Ἐλκει γάρ με τὸ κάλλος ὡς ἐφετόν, τὸ ἦθος ὡς συνετόν, τὸ δημηγόρημα ὡς λαμπρόν. Μὴ τοίνυν ἡ φυσικὴ σου γαλήνη τραχυνέσθω ἐπὶ τῷ γήρῳ μου, μηδ' ἀποστεφανούτω τὸ σὸν ἦπιον ἐπ' ἐμοί. Εἰ δὲ μή, θνήσκω μετὰ μικρόν, καὶ τί σοι πλέον ἔσται ἢ βασιλικώτερον;

ΙΗ'.

Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.

Εἰ μὴ τῶν προτέρων ἐπιστολῶν τὸ παρακλητικὸν εἰς συμπάθειαν τὸ σὸν ἐκίνησε κράτος, δέσποτα, φέρε τὰς τρεῖς πρεσβείας ἀνθ' ἱκετηρίας, τὰς ἐν Βουλγαρίᾳ φημί, μέσον σοι, καὶ τὴν ἀπαξ ἐν Συρίᾳ πεποίημαι, δέκα πράξεις ἔχουσαν· ἐν αἷς τοῦτο μὲν, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν χιλιάδας αἰχμαλώτων ἐκείθεν λαβῶν, καὶ σπονδὰς ἐγγράφους εἰρηνικὰς ποιήσας ἐπανελήλυθα· τοῦτο δὲ, τὰ τοῦ Δυρραχίου τοῖς κόντα φρούρια σὺν αὐτῷ πλοῦτεφ καὶ αὐτοῖς οἰκλήτοσι τῇ βασιλείᾳ σου δῶρον προσήνεγκον, ἀποσπάσας, προφητικῶς εἰπεῖν (1), ὡς *loban ek leontos stomatos, tauta*· καὶ τρίτη πρεσβεία τὴν ἀλωθεῖσαν ὑπ' Ἀγαρηνῶν Θεσσαλονίκην (2) κατοικῆσαι βουλευθέντων Βουλγάρων, πείσας καὶ διώξας ἀπέλαβον. Εἰ δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἄραβα *Ἀμνηραλιμουμηνι* (3) ἐννοήσης πρεσβείαν μου, οἶδα, κληθῆσθαι, τὰ δέκα, ἣ ἔφην, τῶν εὐτυχημάτων μου ἐνεργήματα, εἰς τέλος ἀναθεώμενος ἐληλυθότα παναίσιον. Εἰρήνην τὴν ἐγγραφον λέγω καὶ τὴν ὑπαλλαγὴν τῶν ὁμοφύλων αἰχμαλώτων, καὶ οὐς μοι συνανεβίβασα πρέσβεις ἐκείθεν Ἄραβας προσκυνῆσαι σου τὸ κράτος μετὰ ποικίλων δῶρων πολλῶν· ναὶ μὴν καὶ τοὺς ἱερεῖς Ἀντιοχείων, καὶ τοὺς ἐκ τῆς Θεουπόλεως, οὐς διὰ τὴν ἐπὶ σοὶ σύνο-

(1) Ἀμὼς γ', 12.

(2) Ἐάλω δὲ ἡ Θεσσαλονίκη τῷ 904 ὑπὸ τοῦ στόλου τῶν Σαρακηνῶν, ναυαρχοῦντος τοῦ ἀρνησιχρίστου Λέοντος τοῦ Ἀτταλέως, τοῦ καὶ Τριπολίτου ἀκούοντος ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς αὐτοῦ κατοικίας.

(3) Οἱ ἐν Βαγδατίῳ τοτηνικαῦτα ἐδρεύοντες χαλίφαι τῶν Σαρακηνῶν ἔφερον τὴν τιμητικὴν προσηγορίαν: Ἄμιν-ἄλ-μουμενίν (=ἀρχηγέτης τῶν πιστῶν), ἅτε δὴ πρὸς τῇ κοσμικῇ καὶ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἐπειλημμένοι.

δον (1) ἡγαγόμην συνοδοιπόρους, ἄρας μέχρι τῆς πόλεως· ἔτι δὲ καὶ τὸ δύο χώρας Σαρακηνῶν ποιῆσαι δασμοφορεῖσθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, τοῦ Ἀπεμβασάν καὶ Ἀβδελομέλεχ φημί· ἵνα μὴ λέγοιμι τὴν πρὸς Μελιτινίτας (2) ἄλλην εἰρήνην ἐγγραφον, καὶ ἦν ἐκεῖθεν ἔλαβον αἰχμαλωσίαν Γραικῶν, καὶ τὸ τούτων μείζον, τὸ μετὰ Ταρσιτῶν (3) δῆσαι σπονδάς, καὶ αὐτὰς ἐγγράφους οὔσας, ἃς περιέχουσιν ἐπὶ δυσὶν ἔτεσιν τὸν πόλεμον μόνον συνίστασθαι, τῷ δὲ τρίτῳ καὶ εἰρηνεύειν, καὶ ὑπαλλάσσειν. Ἐχεις ἀντὶ παρακλητικῆς ταῦτα δεήσεως, ἔχεις, δέσποτα· εἰ δὲ μηδὲ ταῦτά σε κινεῖ, ἀπόβλεψον ὡς γένος εἰμὶ συζύγου τῆς σῆς· ἢ δ' ἐμὴ (4) σύζυγος τῶν σοὶ προσηκόντων αἷμα τὸ ἐγγύτατον. εἰ δὲ καὶ ξένος, θαυμαστόν οὐδέν· ξένος καὶ ὁ Νεῖλος, ἀλλ' ἄρδει τὴν Αἴγυπτον· ξένοι καὶ οἱ ὄμβροι τῆς γῆς, ἀλλὰ ταύτην ἐμπιπλῶσι καρπῶν· ξένοι καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τοὺς ταύτης ἰχθῦς ἐκτρέφουσι· ξένος ἡμῶν καὶ ὁ ἥλιος, ἀλλὰ θάλπει σύμπαντας· ξένη καὶ ἡ χελιδὼν καὶ ἡ ἀηδῶν, ἀλλὰ τὴν μὲν τὸ ἔασ, τὴν δὲ πᾶς οἶκος μὴ σοβῶν ὑποδέχεται· ξένη καὶ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἢ ψυχῆ, ἀλλ' ἄμικτος μίγγυται, καὶ μὴ κινουμένη κινεῖ, καὶ ζωοὶ τὸ χεῖρον ἡμῶν καὶ κοινὰ ποιεῖται πρὸς τοῦτο τιγὰ. Φιλανθρωπεύθητι δὴ, καὶ δὸς χάριον τῷ σὸ θεράποντι καὶ αὐτός, ὃ θεραπευτὰ τοῦ Θεοῦ. Σῶσον καὶ ὑπόδεξαι, καὶ χορεύσω ῥυθμικὸν ὑπὲρ σίρτον (5) σατυρικόν, καὶ κόρδακα (6)

(1) Ἀμφίβολον δοκεῖ τῷ ἀοιδίμῳ Δοσιθέῳ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας Εὐτυχίου ἐν τῷ αὐτοῦ χρονικῷ ἱστοροῦμενον, ὅτι, τῇ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος ἐγγράφῳ αἰτήσῃ, ὁ Ἀλεξανδρείας Μιχαήλ, ὁ Ἱεροσολύμων Ἡλίας καὶ ὁ Ἀντιοχείας Συμεὼν ἀπέστειλαν εἰς Κωνσταντινούπολιν τοποτηρητάς, οἱ συνεχώρησαν τὴν παρανομηθεῖσαν αὐτῷ τετραγαμίαν [Ἱστορ. τῶν ἐν Ἱεροσολ. πατριαρχ. Ζ', ιη', σελ. 740]· ἀλλ' ἡ προκειμένη μαρτυρία τοῦ Μαγίστρου αἶρει ἐκ μέσου πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν.

(2) Τοὺς ἐκ Μελιτηνῆς πόλεως ἐπίσημου τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατεχομένης τοτὸτε.

(3) Τουτέστι τοὺς ἐκ τῆς Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ ταύτης κατεχομένης, οἱ καὶ ὑπὸ ἰδίου ἐκυβερνῶντο ἐμῆρου.

(4) Ἐν τῷ χειρογρ. γέγραπται: **Εἰ δὲ μὴ.**

(5) Οὐ τῶν ἀδοκίμων δοκεῖ ἡ λέξις, καὶ σημαίνει ἴσως τὸν ἐν τισὶ τῶν νήσων καὶ ἀλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος χυδαιοθαυρδάρως καλούμενον **βαλλαριστὸν χορὸν** (ἀπ' ἐναντίας τοῦ **συρτός**)· σιρτηδὸν γὰρ χορεύουσιν αὐτόν. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐφεξῆς σημείωσιν.

(6) Τρεῖς εἴδη ὀρχήσεως, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους· **Ἐμμέλεια** μὲν, τραγική· **Σέκιονις**, σατυρική· **Κόρδαξ**, κωμική, ἧτις αἰσχυρῶς κινεῖ τὴν ὄψυν· [Νεφ. σ. 540].

κωμικόν. Ἐρίψον, ῥίψον, δέσποτα, τὸ ἄγαν βασιλικώτατόν τε καὶ ἀπαρρησίαστον, καὶ ῥίψω τὸ σκυθρωπόν. Ἀναλαβοῦ τὸ πατρικόν, καὶ λήψομαι τὸ φαιδρόν. Ἴδω μου τὸν ποθούμενον, ἴδω. Ἴδω τὸν ζητούμενον, καὶ θεάσομαι φῶς ἐλεύθερον καὶ γελῶν, καὶ ἡμέραν χαρμονικὴν καὶ λευκὴν. Μὴ μου τῆς ἰκεσίας ὑπερίδης· μὴ, δέσποτα, μὴ. Μέχρι γὰρ τίνος ἡ κατήφεια τοῦ οἴκου τοῦ ἐμοῦ; μέχρι τίνος ἡ νύξ ἡ ψηλαφητή; μέχρι τίνος τὸ ἀκερσοκομεῖν ἐμὲ καὶ τοὺς ὑπ' ἐμὲ σύμπαντας; Μειδιάσον, ὦ ἥλιος ἐμός· ναί, μειδιάσον ἐπ' ἐμοί· μειδιάσον, καὶ γελάσομαι· ἡμερον βλέψον, καὶ χαρήσομαι· ἀπόδος ἡμῖν σὲ αὐτόν, καὶ πάντα λήψομαι.

ΙΘ'.

**Λέων Μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρικίος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Μέχρι τίνος, ὦ δέσποτα, χριστων, οὐκ ἀνθρώπων ὀμηγυριαν, τὴν τῶν κατηγορῶν φημί ψευδῆ πανήγυριν, ἀκούση; Μέχρι τίνος τῶν ἐκείνους ἐρεθισάντων ἀρχαίων ἐγθρῶν τῶν ἀλόντων, λέγω, ποτὲ πρὸς δόλου γραφάς, καὶ παθόντων τὰς ἐκ νόμου ποινάς, ἐνωτίση; Φεῦ, διασιλλαίνουσιν ἐπὶ τὸ συκοφαντεῖν λαμπρυνόμενοι! Φεῦ, αἶρονται, ὅτι περ ἀδίκους τέχναις ἐνίκησαν! Φεῦ, θροῦν σκωμμάτων εἰσάγουσι, καὶ τῆς πανουργίας τὸ καύχημα συγῶειν (sic) οὐ δύνανται! Τῆς ἀηδίας, δέσποτα, τῶν ἀπάντων! Διὰ ταῦτα πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων πορεύομαι· διὰ ταῦτα κλαυθμὸς εἰς ἀλεκτρούνων ψῆδὰς ἐπιγίνεται μοι· ἐξ ὧν οὐδ' ἐπιγινώσκεσθαί με λέγουσιν οἱ γνώριμοι. Δαπανῶμαι γὰρ οἷά περ ἔλαιον ἐκ πυρός· δαπανῶμαι δ' εἰς τοσοῦτον, ὡς φάσματος ὁμοίον φέρειν τὸ πρόσωπον, καὶ δύεσθαι κατὰ γῆς ἐξ ἀδυναμίας ὅτι πολλῆς. Ἔστω τὸν γέροντα· οὐδὲ τὴν ἐπιληπτιζουσαν σύζυγον γραΐαν κατελεῖς; ὦ γῆρας πικρότερον πενίας! Φεῦ, τίς ἴσσις τῶν ἐμῶν κακῶν; Οὐ γὰρ οἶδ' ὅ,τι καὶ δράσαιμι. Ὁρκῶ σε τὴν τῶν σῶν γονέων εὐχὴν, σῶσον ὅτι τάχιστα· ὀρκίζω, καὶ γυνή, καὶ θυγάτηρ, καὶ τρία ἔκγονα. Νῆ τὰ Χριστοῦ μυστήρια, νῆ τὴν σωτηρίαν τῆς σῆς ψυχῆς, νῆ τὰ θεῖά σου φίλτατα, δέδεξο καὶ μὴ ἀπόση τὴν δέησιν. Αὐθις δὲ

κἀγὼ δέομαι· οὐδὲ γὰρ μακρὸν ἤδη δίδωσιν, ὡς ὄρας, τοῦ ζῆν μοι τὸν χρόνον ἢ φύσις. Μὴ ποιήσης ζητεῖν με κώνειον ἢ βάραθρον, ἢ σχοινίον ἄρτιον ἐν ᾧ κρεμήσομαι, ἢ, τὸ μετριώτερον, ἀγροικικὸν νάκος ἐναψάμενον κατ' ἀγρούς διάγειν οἷά περ οἱ πτωχεύοντες. Ἄλλὰ δειχθήτω νεότης (1) θάλλουσα τὸ γῆρας τὸ ἐμὸν διὰ σοῦ· τί γάρ σου καὶ τῶν σῶν καλῶν γένοιτ' ἂν ἡδίων; Καὶ ποῦ ὁ ἔλεως ἐμοὶ (πάλιν καὶ πολλάκις λέγω, καὶ βρυχώμενος καὶ κλαίων βοῶ); Εἰς τί φθειριῶν καὶ καταπεπλημένος (2), καὶ ὑπτιαζόμενος κείμαι; Εἰς τί, ἔαρος ὄντος, οὐκ ἐαρίζειν δοκῶ, μιμνησκόμενος τοῦ λόγου, τοῦ ἤθους, καὶ τῶν ἄλλων σῶν ἀμυθήτων καλῶν; Σῶσον οὖν σῶσον, δέσποτα· καταδικασον δὲ τὰ Λιθυκὰ θηρία (3), τοὺς ἀνεψήτους Μίθους (4), τὰ Λήμνια κακά (5), τοὺς, κατὰ Πλάτωνα, μερμέρους (6)· ἐξ ὧν κλαίων Κροικὰς φέρω Λήμας (7), καὶ δάκρυα οὐ Μεγαρέων (8), ἀλλὰ πικρότατα. Ναί, καταδικασον καὶ δεῖξον αὐτοὺς ὡς *λύχον* περὶ

(1) Τὸ χειρογρ. : Ἄλλαδειχθήτωνεότης.

(2) Γρ. ἴσως : Καταπεπληγμένος.

(3) Λιθυκὰ θηρία : ἐπὶ τῶν ποικίλων καὶ παλαιῶν τοῖς τρόποις. Πολυθήρου γὰρ οὕσης τῆς Λιθύης καὶ πολλῶν ζῶων συνιόντων καὶ ἀλλήλοις ἐπιβαίνοντων, ἐξηλλαγμένα ἀποτελεῖ καὶ σύμμικτα ζῶα [Διογεν. Παροιμ. ζ', 41].

(4) Παρὰ τὸ παροιμιῶδες : Λίθον ἐψείς· ἐπὶ τῶν μάτην πονούτων· περὶ οὗ βλέπε Leutsch καὶ Schneidewin Ἑλλην. Παροιμιογρ. τόμ. Α', σελ. 130, 187 κ. 430 καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις. Ἄλλ' οὐκ εὐστόχως εἰρησθαι ἐνταῦθα δοκεῖ.

(5) Ἐκ τοῦ περ' Ἡροδότου ἱστορουμένου [ζ', 138] περὶ τῆς ἐν Λήμνῳ παρανομηθείσης ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀνδροκτασίας ἔσχεν ἀρχὴν ἢ παροιμία : Λήμνιον κακόν, περὶ ἧς ὄρα Ζηνοβ. Παροιμ. Δ', 91.

(6) « Μέρμερος πάνυ ἐστίν, ὦ Ἰππία, » ἀντὶ τοῦ δύσκολος, χαλεπός [Πλάτ. Ἰπ. Μειζ. τόμ. Γ', σελ. 377. Teubn.].

(7) Ἐν τῷ χειρογρ. γέγραπται : Λήθας· ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμβλυπούντων· «Λήμη δὲ ἐστὶ τὸ πετηγὸς δάκρυον, ἕπερ ἐπικαθεζόμενον βλέπτει τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὃν λήμας μεγάλας ποιεῖ» [Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. ζ'. 581. Περδλ. καὶ Διογεν. Παροιμ. Ε'. 63].

(8) Μεγαρέων δάκρυα : Αὐτὴ τέτακται ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρύνωντων, καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει. Λέγουσι γάρ, Βάκχιόν τινα Κορίνθιον γῆμαι τὴν Κλυτίου τοῦ Μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα· ἧς ἀποθανούσης ἀναγκασθῆναι τοὺς Μεγαρέας ὑπὸ τοῦ Κλυτίου πέμπειν [ν'] παρθένους καὶ ἡϊθέους εἰς Κόρινθον τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα καταβρηνῆσαι. Οἱ δὲ φασιν ὅτι πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρέων σκόροδα· ἔνθεν τὴν παροιμίαν εἰρησθαι ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρύνωντων, παρόσον οἱ ἐμπιπλάμενοι τῶν σκροδάων ἀποδακρύνουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος. Ὅθεν τὰ μὴ ἐκ παθῶν μηδὲ ἐκ βάθους δάκρυα, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς, Μεγαρέων δάκρυα ἔλεγον [Ζηνοβ. Παροιμ. Ε', 8].

φρέαρ (1), ὡς κύνα παρ' ἐντέροις (2), ὡς αἶγα πρὸς μάχαιραν (3), ὡς κορώνην πρὸς σκορπίον (4), καὶ Καρπάθιον πρὸς λαγῶν (5). Δεῖξον Ἀκεσσαίου σελήνην αὐτοῦς, κατὰ τὴν παροιμίαν (6), ὅπως χαίρων ζήσομαι, καὶ θνήσκων χαιρήσομαι.

Κ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Οἶδα, δέσποτα μέγιστε, αὔγουστε, σεβαστέ, φερόνυμε, νικητά, τροπαιοῦχε, ὡς μάτην καταμέμψονται μου τινές, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπιλέγοντες: « Ἐλθρόν οὐκ ἔχει σοφός »· ἐπίσταμαι δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τὴν γραφίδα νῦν μου κινουῦντος, πολλοὶ κινήσουσι τὴν κεφαλὴν κατ' ἐμοῦ, τί καταβοῶντες, ὅτι μὴ ἀντικατηγορεῖν δεῖ, μηδὲ σιωπᾶν μόνον ὅσα κακούργων αἰσχρά, ἀλλὰ καὶ ὅσα τῶ λέγοντι ἀσχημοσύνην οἶδε ποιεῖν, λέγει (7) φυλάττεσθαι. Ἄλλ' οὐ δυνατόν, ἀλλ' οὐ δίκαιον ἐνταῦθα μόνον διατίξαι ἐπεὶ γλώσσης ἤρξαν ἀδίκου.

(1) **Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει**· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων περὶ τι μάτην. Καὶ γὰρ ὁ Λύκος ἀπρακτος περιέειπεν ὅταν διψῆσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. Ἄλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι, εἴαν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ, περιεῖσι καὶ τηνικαῦτα τὸ φρέαρ μηδὲν ἀνῶν [ὁ αὐτ. Δ', 100].

(2) **Κύων παρ' ἐντέροις**· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρόντων· ἄχρηστα γὰρ ταῦτα καὶ δύσθρωτα καὶ δυσκατάποτα τοῖς κυσὶ [Μακαρ. Χρυσοκερ. Ῥοδων. Ε', 39].

(3) **Αἶξ τὴν μάχαιραν**· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς λανθανόντως κακόν τι ἐπισπωμένων. Εἴληπται δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Κορίνθιοι αἶγα τῇ Ἥρᾳ ἔθουον· κρυψαμένων δὲ τινῶν τὴν μάχαιραν, ἣ αἶξ τοῖς ποσὶ σκαλεύουσα ἀνέφηνεν [Διογ. Παροιμ. Α', 52].

(4) **Κορώνη τὸν σκορπίον**· λείπει ἤρπασεν· ἐπὶ τῶν κακὰ σφίσειν αὐτοῖς ἐπαγομένων [Μακαρ. Ῥοδων. Ε', 19].

(5) **Καρπάθιος τὸν λαγῶν**· παροιμία. Διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγῶς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοί· καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν σίτον καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν βλαδῆναι. Ὁ γοῦν Ἀρχιλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη [Ζηνοβ. Παροιμ. Δ', 48].

(6) Τὸ χειρόγρ.· Ἀκεσίου. — Ἀκεσσαίου σελήνη· ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων πράξεαί τι. Ἦν δὲ κυβερνήτης, ὃς βᾶθμος ὢν, ἔλεγε διὰ παντός ἀναμένειν σελήνην, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς αὐτῷ γένηται [Διογεν. Παροιμ. Α', 57].

(7) Γρ. Ἰσως· Λέγειν.

ἐπεὶ τὴν πρεσβείαν τὸ ἐφ' ἑαυτῶν πάντως ἀπώσαντο, κἂν ἐκ μεγαλοφυχίας ἀνεβαλλόμεν τούτο εἰπεῖν. Τοιοῦτος ἦν τῶν ἐμὲ ψευδῶς κατηγορησάντων θεραπόντων ὁ ποθητὸς εὐνοῦχος καὶ κύριος· εὐνοῦχος ὁ φιλητὸς, καὶ μισητὸς ἐν πρεσβείᾳ φανείς, τὸ μὲν τῇ ἀνοίᾳ, τὸ δὲ τῇ κιναιδίᾳ· ὃς ἑαυτὸν οὐκ ἀκούεσθαι μὲν, στέργεσθαι δὲ κακῶς ποιῶν παρεσκεύασε, τοῦτο μὲν συνθήκαις, τοῦτο δὲ κοίταις. Τοιοῦτος ἦν ὁ χαρίεις Ἄραψιν, ὁ ποτὲ τοιοῦτος φανείς καὶ Ἰθρησιν, ὡς οἱ λόγοι λέγουσι, καὶ πάντες πιστεύουσι. Τοιοῦτος φεῦ, ὁ γεννηθεὶς ὡς περ ἐκ δύο γυναικῶν! καὶ διὰ τοῦτο φεῦ θηλυνόμενος! καὶ τέλος φάναι, τοιοῦτος ὁ κατὰ πάντα κακός, καὶ κατὰ τι καλὸς τοῖς αἰσχίστοις βαρβάρων (1) ὀφθείς. Γυναῖκες γὰρ κάλλιστον ἐν βίῳ πρᾶγμα τοῖς ἀσελγεστάτοις ἀνθρώπων, ὡς λέγουσι. Τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ἐκείνου λειτουργοὶ τε καὶ ὑπηρεταὶ τῶν αἰσχροῦν ἡδονῶν, τὰ καθάρματα, τὰ βδελύγματα, οἱ μὴδὲν μῆτε εἰδότες πρεσβείας μὴτ' ἀναγνόντες μῆτε ἀκούσαντες. Ἰ Πόθεν γάρ, καὶ πότε, καὶ ποῦ, τὰ προβατώδη καὶ βοσκηματώδη ἀνδράρια, τὰ ἀνδράποδα, οἱ σφυρήλατοι ἀνδριάντες (2), οἱ Κόροισι τε καὶ Κοικυλίωνες (3), οἱ βύρσινοι τε καὶ λίθινοι, οἱ πῆλινοι τε καὶ δρύινοι, οἱ κορυζῶδεις, οἱ χασμῶμενοι, οἱ διάμυξοι λύχνοι (4), οἱ ἄφροῦ μεστοὶ, οἱ θῶες

(1) Γρ. Ἰσως : Βαρβάρους.

(2) Παρὰ τὴν παροιμίαν Ἄνδριάς σφυρήλατος ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν [Leutsch καὶ Schneidewin Ἑλλην. Παροιμιογρ. Παράρτ. τόμ. Α', σελ. 383].

(3) Γραπτέον : Κόροισι τε καὶ Κοικυλίωνες, περὶ ὧν οὕτω φησὶν Αἰλιανός : « Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταί, τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακνήστον, Πολύδωρόν τινα, καὶ ἄλλον Κοικυλίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα ἠέθλει ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας . . . Καὶ Κόροισον δὲ καὶ Μελιτίδην, καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασὶν » [Ποικ. Ἰστορ. ΙΓ', ιε]. Κατωτέρω μέντοι ἔχει ὀρθῶς τοῦ προτέρου ὀνόματος ἡ γραφή· ἡ δὲ διὰ τοῦ ὑ ἀπαντᾷ καὶ παρ' Εὐσεβίῳ : « Οὐ γὰρ μᾶλλον Πύρρωνθα θαυμάσαι τις ἂν ἢ τὸν Κόροισον ἐκείνον ἢ τὸν Μελιτίδην, οἱ δὲ δοκοῦσι μωρὰ διενεγκεῖν » [Εὐαγγελ. Προπαρ. ΙΔ', σελ. 761]. Ἐγένετο δὲ ὁ Κόροισος κατὰ τὰ τρωϊκά, ὃς καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἠέθλει· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία : Κόροισου ἠλιθιώτερος [Ζηνοβ. Παροιμ. Δ', 58.—Διογεν. Ε', 56.—Μιχ. Ἀποστολ. Ι'. 3.—Λουκιαν. Ἐρωτ. 53, καὶ Φιλοφειδ. 3.—Σουιδ. ἐν λέξ.—Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Κ, ς. 552, σελ. 1669].

(4) Γραπτέον : Δίμυξοι· Ἰσως δ' ἐπὶ σκώμματι ἐλαμβάνετο καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς πάλαι, ὡς περ καὶ νῦν ἡ κοινὴ συνήθεια τοὺς κουφόρους ἐπισκώπτουσα : Λύχνους τριφυτέλλους ἀποκαλεῖ. Τοιοῦτόν τι εἰκάσειεν ἂν τις καὶ ἐκ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ, λέγοντος ἐν Νυκτεὶ μακρᾷ : « Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἔξει λύχνον δίμυξον ». Τοῦ διμύξου δὲ λύχνου μνημονεύουσι καὶ δύο ἄλλοι κωμικοὶ, Μεταγένης ἐν Φιλοδύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις [Βλ. Ἀθην. Δειπνοσοφ. ΙΕ', 61].

οὐ Κύπριοι (1), αἱ ἄτρωτοι δοραί, οἱ ἐμβρόντητοι, οἱ λέμφοι, οἱ κέμφοι (2), τὰ δίποδα πρόβατα, τὰ βληχήματα, τὰ βοσκήματα, οἱ μὴ τὸν νοῦν ὑγιαίνοντα φέροντες, τοῦτο μὲν φύσει, τοῦτο δὲ λαιμαργίᾳ· καὶ τοῦτο μὲν ἀπορίᾳ, τοῦτο δὲ κέρδει τυφλώττοντι; Φεῦ, τοσοῦτος ἦν, ἔν' αὖθις εἶπω περὶ τούτου, αὐτός τε καὶ οἱ περὶ αὐτόν, οἱ τὰ τῆς πρεσβείας τῆς ἐμῆς τὸ ἐφ' ἑαυτῶν (3) ἐμποδίσαντες φθόνῳ, καὶ τῷ ἐμῷ δυνατῷ πόνῳ μηδὲν κατισχύσαντες· οἱ τὰ ἐμὰ καλὰ ἑαυτοῖς ἐπιγράψαντες ψεύδει, τὰ δ' αὐτῶν κακὰ καὶ τὰς αὐτῶν φλυαρίας εἰς πρόσωπον ἐμὸν ἀπορρίψαντες τέχνη· οἱ τοὺς ἐμοὺς παλαιοὺς ἐχθροὺς

(1) Καὶ τοῦτο παρὰ τὴν παροιμίαν: **Βοῦς Κύπριος εἶ**· ἦτοι κοπροφάγος· Τοιοῦτοι γάρ οἱ ἐκεῖσε βόες [Διογεν. Παροιμ. Ε', 49]. Τῆς ἀλλοκότου δὲ ταύτης τῶν Κυπρίων βοῶν ιδιότητος μνημονεύων καὶ Ἀντιφάνης ὁ κωμικός ἐν τῇ **Κορινθίᾳ**, λέγει [παρ' Αθην. Δειπνοσοφ. Γ', 43]:

..... "Ἐπειτα κάχροκώλιον
 Ὑεῖον Ἀφροδίτη, γέλατον Β. Ἀγνοεῖς·
 Ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φησὶ τὰς ὕσιν
 Δέσποτα, ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπέεργε
 Τὸ ζῶον, τοὺς δὲ βόες ἠνάγκασεν.

Ἀλλὰ καὶ Πλίνιος ταῦτα περὶ τούτου φησὶ: **Boves in Cypro contra formina hominum excrementis sibi mederi** [Natur. Hist. XXVIII, 20]. Οὕτω δὲ καὶ Εὐδοξος ἀφηγεῖται ὅτι κοπροφαγεῖσιν οἱ ἐν Κύπρῳ βόες [παρ' Ἡσαχ. λέξ. Βοῦς Κύπριος].

(2) Παρὰ τὸ θαλασσοβίον πτηνόν, ὃ καὶ νῦν ἔτι **Κέφος** καλεῖται παρὰ τοῖς νησιώταις. Διεκωμωδοῦντο δὲ οἱ ἀλόγιστοι καὶ ἀνόητοι **Κέφφοι** ἀποκαλούμενοι. Οὕτω λ. χ. παρίστησιν Ἀριστοφάνης τὸν Συκοφάντην λέγοντα πρὸς τὸν Δίκαιον [Πλ. ζ. 912.—Πρβλ. καὶ Εἰρ. ζ. 1067]:

Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἑμαυτοῦ μοι πόλιν
 Εὐεργετεῖν μ', ὃ κέφε, καθ' ὅσον ἂν στένω;

ἔνθα ὁ σχολιαστής: «Ὡ εὐτελέστατε καὶ λάλε. Φασὶ γὰρ τὸν κέφρον εὐτελέστατον καὶ λάλον· ὄρνεον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἄφρον θαλάττιον ἐσθίειν. Τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἀλιέων παῖδες χειρῶσθαι, ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πῶρῶθεν ἄφρον· εἶτα ἐγγύτατα· εἶτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσὶ· καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατώντες, εὐχερῶς ἀγρεύουσι· τοῦτο ἔμπεσόν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. Εἰληπταὶ οὖν εἰς παροιμίαν, ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνόητων· καλεῖται δὲ κοινῶς **λάρος**» Τῇ ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ μετωνομία ταύτη χρῆται καὶ νῦν ἔτι ἡ συνήθεια. Ἐν Πάτμῳ γοῦν τὸν ἡλίθιον ἐπισκώπτοντες: **Ὡ κακόμοιρε κέφε**, λέγουσι. Σημειωτέον δέ, ὅτι συνέχεον ὁ Σχολιαστής ἐνταῦθα δύο πτηνὰ πάντῃ διαφέροντα ἀλλήλων. Λάρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ καὶ κοινῶς **Γλάρος** καλούμενος, λευκὴν ἔχων τὴν πτέρωσιν· ὁ δὲ Κέφος, τὸ μὲν σῶμα μικρῷ βραχύτερός ἐστιν ἐκείνου, ὑπομελανίζων δὲ τὴν χροιάν.

(3) Γραπτέον οἶμα: **Ἄφ'** ἑαυτῶν.

καὶ τοὺς νέους συγγενεῖς δυσμενεῖς εἰς συμμαχίαν λοιδορίας κινήσαντες, καὶ γράφοντες τῷ συμπρεσβευτῇ γράψαι ψευδῆ κατ' ἐμοῦ, πρὶν με τῆς ἀλλοτρίας ἀναδραμεῖν, καὶ λαθόντες οἱμοὶ παρὰ μικρόν· ὁ τῆς κατηγορίας χεῖρον εἰς λύπην ἐμοί· οἱ περὶ ἐμοῦ τολμῶντες φεῦ! τί λέγειν; ὡς εἴ τις Σαρδανάπαλος τῶν Ἡρακλέους ἔργων μεμφόμενος ἐπεμέμνητο· ὡς εἴ τις Εὐρυβάτης (1) τῶν Ῥαδαμάνθυος, ἢ Φρυωνῆδας τῶν Περσέως, ἢ Σάθων (2) τῶν Παλαμῆδου, ἢ Θερ-

(1) Ἔοικέ πως ὁ λόγος ἐνταῦθα ἀπομίμησις εἶναι τοῦ Ἰσοκρατικοῦ: «ὡςπερ ἂν εἴ τῳ Φρυωνῆδας πανουργίαν ὀνειδίσαιεν ἢ Φιλεργός, ὁ τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος, τοὺς ἄλλους ἱεροσύλους ἔφασκεν εἶναι» [Πρὸς Καλλιμ. § κβ']. Περὶ μὲν οὖν τοῦ Εὐρυβάτου, ὃν οἱ πλείους τῶν παλαιῶν δευτεροκλίτως **Εὐρύβατον** γράφουσι, τάδε φησὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης: «Ὅτι Κροῖσος ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς, προσποιησάμενος εἰς Δελφοὺς πέμπειν, ἐπεμπεν εἰς Πελοπόννησον Εὐρύβατον τὸν Ἐφέσιον, δούς αὐτῷ χρυσίον, ὅπως ὡς πλείστους ξενολογήσῃ τῶν Ἑλλήνων· ὁ δὲ πεμφθεὶς, πρὸς Κύρον τὸν Πέρσην ἀποχωρήσας τὰ κατὰ μέρος ἐδήλωσε. Διὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐπισήμου γενομένης τῆς περὶ τὸν Εὐρύβατον πονηρίας, μέχρι τοῦ νῦν ὅταν τις ὀνειδίσαι βούληται μοχθηρίαν, Εὐρύβατον ἀποκαλεῖ» [τόμ. Β', σελ. 553 Wessel.—Πρὸς καὶ Ἀρποκρ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξ.—Εὐστ. εἰς Ὀδυσ. I, σ. 247, σελ. 1864.—Μιχ. Ἀποστολ. Παροιμ. Η', 12· ὧν τιγες καὶ κλέπτῃν γενέσθαι τὸν αὐτὸν προστιθέασιν]. Πολὺς δὲ τὴν πονηρίαν ἐγένετο καὶ ὁ κατόπιν μνημογευόμενος Φρυωνῆδας [Βλ. Ἀριστοφ. Θεσμῶν. σ. 861 καὶ Σχολ. αὐτ.—Ἰσοκρ. ἐνθα ἄνωτ.—Ἀρποκρ. καὶ Σουῖδ ἐν λέξ.—Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. K, σ. 552, σελ. 1669.—Γρηγορ. Κυπρ. Παροιμ. Γ'. 6.—Μιχ. Ἀποστολ. ΙΗ', 2]. Ἀμφοτέρων δ' αὖ συνεζευγμένως μέμνηται Πλάτων [Πρωτῶν τόμ. 3 σελ. 157. Teubn.] καὶ Αἰσχίνης [Κατὰ Κτησιφ. §. κξ'].

(2) Οὐκ οἶδα τίνα τούτου λέγει. Ἐπειδὴ γὰρ συνεζευγμένα ἐξ ἀντιθέτου καταλέγει πάντα ταῦτα τὰ ὀνόματα, εἰκὸς αὐτὸν ἐνταῦθα κατὰ κυριωνυμίαν χρῆσασθαι καὶ τῷ ἀγνώστῳ τούτῳ ὀνόματι, ὅπερ ἅπαξ μόνον ἀπήντησα ἐν ἐπιγραφῇ κεκρυφαίῃ [C. I. G. τομ. Β'. σελ. 25 ἀρ. 1846]. Οὐδεὶς γὰρ ἂν, οἶμαι, ὑπολάβοι ὅτι προσηγορικῶς ἐχρησάτο αὐτῷ, τουτέστι κατὰ τὴν ἀκατονόμαστον αὐτοῦ σημασίαν, οὕτω πάσης αἰδοῦς πόρρω ἤκων, καὶ ταῦτα βασιλεῖ γράφων. Ἔστι δὲ τὸ **Σάθων** μεγεθυντικὸν παράγωγον τοῦ **Σάθη** (τὸ ἀνδρικόν μόριον): ὅθεν Ἡσύχιος: «Σάθων, ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου». Σάθωνα ἐπέγραψε καὶ Ἀντισθένης τὸν κατὰ Πλάτωνος γραφέντα ὑπ' αὐτοῦ διάλογον: ἐξ οὗ διετελουεν ἀλλοτρῶς ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους [Δ. Δαέρτ. Γ'. κδ'. §. 35. Πρὸς. καὶ σ'. θ'. §. 16]. Τοῦ διαλόγου δ' αὐτοῦ μέρμηται καὶ Ἀθήναιος ἐν τούτοις: «Καὶ Πλάτωνα δὲ μετονομάσας [ὁ Ἀντισθένης] Σάθωνα ἄσυρως καὶ φορτικῶς, τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ». Καὶ πάλιν: «Ἀλλὰ μὴν οὐδ' Ἀντισθένη ἐπαινῶ. Καὶ γὰρ καὶ οὗτος, πολλοὺς εἰπὼν κακῶς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος ἀπέσχετο, ἀλλὰ καλέσας αὐτὸν φορτικῶς Σάθωνα, τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ» [Δειπν. Ε'. 63, καὶ ΙΑ'. 115.]. Σύνθετος δ' εὑρίηται ἡ λέξις παρ' Εὐσταθίου: Ἄνδρυσάθων, ὁ μεγάλα ἔχων αἰδοῖα: ἐξ οὗ ὑπεμφαίνεται καὶ τί δήποτε ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν Σάθωνα σκῶμμα, οὗ πάνυ ὃν ἄλλως ἀρίδηλον [Εἰς Ὀδυσ. Ω, σ. 499, σελ. 1968.].

σίτης (1) τῶν Θεσέως, ἢ Κόροιβος (2) τῶν Ἀχιλλέως, καὶ Ἴρος (3) τῶν Ὀδυσσεως. Τοιοῦτος ἦν, ἵνα πολλάκις αὐτοῦ μνήμην ὡς στήλην ἐγείρῃμι, ὁ πρὸς πᾶσαν κακίαν πολὺς, ὃν διὰ τοῦτο ἤδη θανόντα, Κύριε, μὴ δέξαιτο γῆ, ἐπεὶ μὴδ' ἐξαγγέλλοντα τὸ ἀμάρτημα τὸ κατ' ἐμοῦ τυρευθέν αὐτῷ οἱ ἐν Σελευκείᾳ πατέρες ἐδέξαντο· ἀλλὰ μετὰ τῶν προσφερομένων ὑπὲρ ἀμαρτίας δῶρων αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἐκείνον τῷ ἀναθέματι καλῶς ποιοῦντες παρέδωκαν. Ναί, μὴ δέξαιτο τοῦτον, ἢ εἶπον, ἢ πάντας δεχομένη μήτηρ τροφός τε καὶ τάφος, ἢ γῆ· τοὺς γὰρ δόλους οὐκ ἂν ἀνέκοψε πώποτε, εἰ καὶ ἐκ Θεοῦ κεραυνοῦσθαι προέγινω· ὃς ἐπεὶ τέθηκεν, αὐτὸς μὲν, οἶδα, δώσει δίκας ἐν ἄδου, ἀξίους δὲ παρεσκεύασε τοὺς οἰκείους θεράποντας, μᾶλλον δὲ θεραπευτὰς τῶν αἰσχυρῶν, οὕτω δικαιοθῆναι βασινοῖς, ὡς μὴδ' αὐτὸν τὸν οὐρανὸν αἰσθάνεσθαι βροντῶντα. Εἰς τοσοῦτον ἦλθον ἀταξίας, μωρίας, ἀνοίας, ἀναισχυντίας, θράσους καὶ ψεύδους καὶ ἀπληστίας· ἢ οὐκ ἔχω τι καὶ λέγειν, πληγεῖς τοῖς τούτων κακοῖς. Καίτοι· τίνα καιρὸν, τίνα δὲ χρόνον, ἡμέραν δὲ ποίαν ἢ ὥραν ἐπὶ δυσὶν ὅλοις ἔτεσι πρεσβεύων ἐν ἄλλοτρίᾳ διέλειπον λέγειν καὶ ἀνακόπτειν τὰ τούτων αἰσχυρὰ καὶ ἄτακτα, καὶ πολλὴν προστριβόμενα τὴν αἰσχυρῆν εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν; Ἄλλ' ἀληθῆς ἡ παροιμία, ὡς: «Τὸ χροῖον κακὸν ἀμετάβλητον». Καὶ οὗτοι μὲν τοιοῦτοι, οἱ τὸ τῆς σπιτίας ποιήσαντες, αἱ τὸ μέλαν χέουσι ἵνα τοὺς θηρῶντας τῷ λαθεῖν θηράσωσι. Τίς δ' ὁ πρεσβεύσας, καὶ περ μέσον τοιούτων ὢν; Οὐκ ἐγὼ μόνος, δέσποτα; Τίς ὁ τῆς εὐχῆς σου θαυμαστωθεὶς καὶ θαυμάζεσθαι διὰ ταύτης ποιήσας τὰ τῆς βασιλείας εἰς Ἀραβίας, ὡς ἔστι σοι μαθεῖν ἐκ πολλῶν, κἂν ἐγὼ μὴ λόγοις ἀλλὰ πράγμασι βοᾶν τὰ ἐμὰ δεόντως καὶ συνήθως φιλῶ; Τίς ὁ δῆσας ἐγγράφως (4) γερουσίας

(1) Περὶ οὗ ἴδε Ὀμ. Ἰλ. Β, σ. 212 ἐφ., καὶ Εὐστάθ. αὐτόθι· σελ. 203 ἐφ., καὶ 774.

(2) Ἴδε ὅπισθεν σελ. 401, ὑποσ. 3.

(3) Ὁ πρότερον Ἀρναῖος καλούμενος, ὃς ἦν ἐπαιτῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τοὺς τῆς Πηνελόπης κατασκοπεύων μνηστήρας [βλ. Ὀμ. Ὀδυσ. Σ, καὶ Εὐστάθ. αὐτ. σελ. 1833 ἐφ.].

(4) Μόνον παρ' Ὀμήρῳ εὑρηται τὸ Δέω γενικῆ συντασσόμενον, ἀλλ' ἐν σημασίᾳ τοῦ κωλύω· οἷον [Ἰλ. Σ. σ. 100]:

... ἐμοιο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

ἔγθα ὁ σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: Ἔδῃσε καὶ ἐκώλυσεν· ὡσαύτως καὶ Εὐστάθιος [αὐτ.

τοιαύτης, καὶ ἔθρους τοσούτου καὶ τοσαύτης μέσον ἀρχῆς; Ἐκ δὲ τοῦ μόνον ἐμὲ ταῦτα ποιῆσαι τὸ κακὸν συνέδραμεν; Οὔμενον· οὐ γὰρ ἐγὼ λέγω καὶ σιωπῶσι τὰ πράγματα, οὐδὲ δι' ἀνάγκην ἐπαίρω τὰ ἐμά. Ἔτεροι δὲ δυνατοὶ ταπεινώσαι ταῦτα τυγχάνουσι. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰς τί βεβασάνισμαι συμφοραῖς, ἃς οὐδ' εἰπεῖν οἶόν τέ ἐστιν; Εἰς τί τὴν καρδίαν συστέλλομαι καὶ βριμᾶσθαι με συμβαίνει καὶ διεσθίειν τὸν νοῦν, ὡς ἵππος τὰ χαλινά; Εἰς τί τοσοῦτον ὑπὸ λύπης κεκίνημαι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, πέπηγα, ὡς τὸ: Τί ταῦτα, Κύριε τῶν ὄλων, βοᾶν, καὶ διατί, καὶ πόθεν, καὶ ἐπὶ πόσον; Εἰς τί τὸν μυελὸν ἀναστρεφόμενον ἐκ λύπης ἔχω; Μέχρι τίνος ἥλιος μετρητὸς ἐμοί; καὶ ἕως τίνος πολύσκιος ἡμέρα ὡς Κιμμερίοις ἔσται μοι; καὶ ἕως τίνος ἀὴρ θρηνήσει ἐν τῷ συναποκεκλεισθαι μοι, καίτοι τὸ λειπόμενον τοῦ βίου, ὡς ὄραξ, πρὸς τάφον ὄραξ; Εἰπέ τοίνυν, ὦ βασιλεῦ, οὐ τῇ ἀρχῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἀρετῇ, κρεμήσομαι δὴ, οἷά περ ἀγχόνῃ, τῇ συμφορᾷ; κρεμήσομαι διατί, βουλομένη μαθεῖν. Καὶ ποῦ τὰ συνήθη σου δίκαια; ποῦ τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον σὸν φιλόανθρωπον; Ἀπόδος ἡμῖν σεαυτὸν, καὶ πάντα λήψομαι, καὶ κατὰ πάντα θεραπεύσω. Τίς γὰρ οὕτως, ἐν ἑνὶ Κυρίῳ καυχῆσωμαι, παραμείναι λειτουργία πρεσβείας δύναται; τίς ἐπαγρυπνήσαι τοῖς πράγμασι; τίς ἔθνεσι πρεσβεῦσαι καὶ πείσαι, καλῶς ἐπανελθεῖν; Ἐν πᾶσι τοῦτοις πλουτῶ· πλουτῶ δὲ ταῦτα, ταῖς σαῖς ἄξει εὐθυνόμενος εὐχαῖς καὶ βουλαῖς. Τοίνυν κέλευσον, εἰζέρχομαι· πρόσταξον, ἐξέρχομαι· θεῖναι τὴν ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ καὶ τῶν κοινῶν οὐκ ὀκνῶ, Μὴ τις ἄλλος τοῦτο ποιεῖ; Μέμνησέ μου τῶν ἐγγράφων ἐπαίνων· μέμνησο τῆς πρὸς τὸν σὸν πατέρα μυστικῆς θεραπείας· μέμνησέ μου τῶν τεσσάρων πρεσβειῶν, καὶ πάντως σωθήσομαι.

σελ. 1133]. καὶ Ὀδυσ. Δ, 5. 380] :

Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάξ καὶ ἔδησε κελεύθου.

καὶ [Ὀδυσ. Ε, 5. 61] :

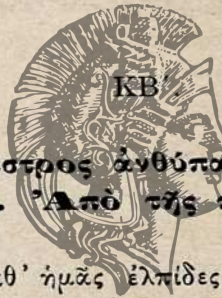
. . . : ἧ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν.

ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: Ἐδησαν ἐνεπόδισαν. Ἀλλὰ παρὰ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων γραμματικὴν ἀκρίβειαν οὐ δεῖ ζητεῖν.

ΚΑ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρικίος
Γενεσίω ἀνθυπάτῳ πατρικίῳ. Ἐκ τῆς Βαγδά (1).**

Καὶ τὸ θορυβῶδες τῆς πρεσβευτικῆς δουλείας, καὶ τὸ νοσῶδες τῆς ἐπὶ ξένης διαγωγῆς, λακωνίζειν ποιεῖ με. Καὶ δὴ γράφομεν· εὐτυχῆσαμεν, εἰρηνεύσαμεν, ὁμήρους ἄγομεν, ἀραβικὰ δῶρα τῷ βασιλεῖ προσάγομεν, τοὺς ἀμφοτέρων αἰχμάλωτους ἀλλάζομεν, καὶ, τὸ κρεῖττον, τοὺς ἀρχιερεῖς αὐτοὺς ὡς βασιλέα ἀνάξομεν (2). Λοιπὸν δὴ μοι μία τις ὑπολέλειπται θεοχαρίτωτος εὐφροσύνη, τὸ τῆς βασιλικῆς εὐπροσώπου θεάς καταπολαῦσαι. Ἐρῶ σο.

**Πενεσίος μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρικίος
Λέοντι μαγίστρῳ. Ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὴν Βαγδά.**

! Καὶ πῶς ἂν αἱ καθ' ἡμᾶς ἐλπίδες μὴ οὕτως νῦν εἶχον, ὡς τὰ τῆς ἐπιστολῆς σου μηνύματα, ἀνάμνησιν φέρουσαι τῶν πρὶν ὑπὸ σοῦ ἐπιδειξίως γεγενημένων ; τῶν εἰς Βουλγαρίαν τριῶν πρεσβειῶν λέγω, καὶ τῆς μεγίστης διανοίας ἐκείνης καὶ εὐτυχίας, ᾧ μέγιστε πρεσβευτῶν, ἐφ' αἷς καὶ τότε, καὶ νῦν εὐτυχοῦντά σε γνόντες χαίρομεν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ προσῆκον ἀρτίως εἰς σὲ τιμῇ, εἰ καὶ ἐφ' ἐνὶ μόνῳ, τῇ σῇ νόσῳ, λυπούμεθα· ἀλλὰ καὶ ταύτης (3) ἐλπίζομεν θεοθεν ὑπερῖσχῦσαι σε, καὶ μετ' εὐετηρίας καὶ ταχείας ἐπανόδου εὐδαιμονοῦντά σε ὄψεσθαι. Ἐρῶ σο.

(1) Τοῦ Βαγδατίου δηλονότι. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, πλὴν τῶν τελευταίων δύο, προγενέστεραί εἰσιν, ὡς ἔοικε, τῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐπιστελλομένων.

(2) Νοεὶ πάντως τοὺς ἐπὶ συγχωρήσει τῆς τοῦ αὐτοκράτορος τετραγαμίας παρὰ τῶν πατριαρχικῶν τῆς ἐφάσ λήξεως θρόνων τῆ αὐτοῦ αἰτήσεως ἀποσταλέντας, οὓς ἱερεῖς ἀπλῶς λέγει ἐν τῇ ΙΗ' ἐπιστολῇ [Ἴδε ὅπισθεν. σελ. 396].

(3) Τὸ χειρόγρ. : Ταύταις.

ΚΓ'.

**Ἀναστάσιος κοιαιστωρ (1) Λέοντι μαγίστρω.
Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.**

Εὐριπίδαι, καὶ Πλάτωνες, καὶ εἴ τις ἐπισημότερος, ἔπασχον ἀπο-
ροῦντες ἄν, οἷα καὶ ἡμεῖς, εἰπεῖν σου ὀρθῶς τοῦ θαυμασίου ῥήτορος
τὸ σπουδαῖον περὶ τὰ πράγματα καὶ τὸ ὑγιές· ᾧ οὐ καὶ ἡ ἀρρώστια
οὐκ ἀγαθόν (2). Οὔτε γὰρ αὐτοῦ παραθραύσασά τι πρὸς τὴν ἐνέρ-
γειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὑπερβάλλον μᾶλλον τὸν ἔπαινον ἐπιβρόωσασα,
τῆς ἄγαν εὐημερίας τὸ σαφερὸν, ἐκ βραχείας, οἶμαι, κακώσεως ἐθε-
ράπευσεν. Οὕτως οὐχὶ περὶ τὸ μέσον, ἀλλ' ὑψηλὰ καὶ ἄκρα τὰ σά-
ων εὐχόμεθα τὸ κορυφαϊότατον, ἐπανελθεῖν σε ἡμῖν, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ
βασιλέως ἀξιωθῆναι ἰδεῖν τὸ πολυέραστον πρόσωπον, δεῖξαι τε τοῖς
ἀγνοοῦσι, καὶ τοῖς ἐπισταμένοις προσεπιδείξαι ὅσον ἔχει δυνάμεως ἡ
παιδείσις καὶ ἡ φρόνησις, ἄλλον καὶ ἄρτι ποιήσασα τὸν ἡμέτερον
Ὀρφέα, καὶ Ὀδυσσεά, καὶ Νέστορα, Ἐρῶσα.

ΚΔ'

**Θωμᾶς πατρίκιος Λέοντι μαγίστρω.
Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.**

Τὸ γράμμα τῆς ὑμετέρας περιβλέπτου ὑπεροχῆς ἐκομίσθη ἡμῖν,
ἐηλοῦν τὰ τε ἄλλα καὶ ὡς νοσοίης, ᾧ καὶ μᾶλλον ἡμῖν ἀνιᾶθῆναι συμ-
βέβηκεν. Πλὴν ἐπειδὴ κατὰ σκοπὸν, ὑποκατιῶν, χωρεῖν, σοι τὰ τῆς

(1) Ἀξίωμα τῆς βασιλείου ἀλλῆς, ἐκ τοῦ λατιν. Quaestor (ἑλλην. Ταμίης ἢ ἐλεγ-
κτής). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς μέντοι Κοιαιστωρ ἐλέγετο ὁ πάρεδρος τοῦ βασιλέως,
ἢ ὁ τὰ βασιλεῖ δοκοῦντα τεταγμένος ὑπαγορεύειν, ἢ ὅς πρὸς τῷ δήμῳ τὴν
ἐν τῷ λόγῳ τάξιν ἐτάχθη πληροῦν τοῦ βασιλέως [βλ. Δουκαγγ. Γλωσσάρ. τόμ.
Δ', σελ. 674].

(2) Ἐν τῇ τοῦ χειρογράφου ᾧα σεσημειῖται ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφῆως μικροῖς κεφαλαίοις
γράμμασι ταῦτα: Αἱ δύο ἀποφάσεις κατὰφασιν. Εἶεν τὸν μέντοι γε οὕτω γνώμης
ἔχοντα περὶ Εὐριπίδου καὶ Πλάτωνος εἰκός καὶ τοιαῦτα ἄμουσα καὶ κακόζηλα συγκα-
τῆναι φρασεῖδια.

ἐκδημίας ἀποσημαίνει, θαρσεῖν ἡμᾶς καὶ περὶ τῆς ὑμετέρας ἀναπείθει
 ὑγείας, ὡς θεύθεν πορισθησομένης ὑμῖν, ἦν εὐχόμεθα κεκτημένον σε
 μετὰ τῶν ἐκ τῆς πρεσβείας καλῶν ἀποδέξασθαι, τοῖς τε ἀπὸ τοῦ σε-
 βαστοῦ βασιλέως ἡμῶν, τοῖς τε ἐκ παντός τοῦ ῥωμαϊκοῦ ἐπαίνοις ἐπι-
 γανύμενον. Ἡ δὲ βίβλος ἐσχάτου λόγου, ἧ οὐδενός, παρ' ἡμῖν· ὅθεν
 δὴ καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῆς χαιρέτω ἀπολογία. Καὶ πᾶσι μὲν τοῖς κοινοῖς
 φίλοις καὶ ὁμοταγέσιν ἡμῖν, κατ' ἐξοχὴν δὲ τῷ κυρῷ Δημητρίῳ τὰς
 ἀφ' ὑμῶν προσρήσεις (1) πεποιήμεθα· οἱ δὴ καὶ ὑμᾶς τοῖς ὁμοίοις τι-
 μῶσι τῆς φιλίας συμβόλοις. Ἐπεὶ δὲ φίλοι καὶ ἡμεῖς, καὶ ὑπὲρ φίλου
 καὶ συγγενοῦς ἤκομεν δεησόμενοι παρὰ φίλων (2), μὴ ἀναβάλλη πρὸς
 τὴν ἀξίωσιν. Κορωνίδα δεξιᾶν ταῖς σαῖς ἀξιούμεν πράξεις ἐπιθεῖναι
 τὴν ὑπὲρ τοῦ κυροῦ Προκοπίου πρόνοιαν, ἦν ἐξάπαντος ἐπιδειξάις,
 εἴπερ, ὡς εἶ τις καὶ ἄλλος, οἶδας τιμᾶν ἀρετὴν. Ἄλλ' εὐτυχοῖς κατὰ
 πάντα, ὧ τῶν κατ' ἀρετὴν πατέρων ἐμοὶ τυγχάνων καὶ αἰδοῖς καὶ
 ποθεινότητος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕ.

ΑΘΗΝΩΝ

Προκόπιος σπαθάριος καὶ τοῦ ἀσηκρητίς (3) ἀνεψιὸς
 Λέοντι μαγίστρῳ. Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.

Ἐμελλε πάντως μὴδὲ τὴν ἕω τῶν σῶν θαυμάτων ὑπολειφθῆναι
 κενὴν, ὧ σοφῶν ἀνδρῶν ἀκροθίνιον καὶ γέρας σοφίας αὐτῆς. Ἐμελλε
 ταῖς μὴδὲν ἐν βίῳ προσποιουμέναις θαυμάζειν μεγαλοφροσύναις Ἀγα-
 ρηνῶν, σὲ μόνον ἀντὶ θάμβους ὄφθῆναι παντός, οὐ διὰ σοφίας μόνον
 ὑπερβολὴν, καὶ νοῦ καὶ λόγου πυκνότητα, *νιφάδισιρ εἰοικότωρ*, ὡς
 φησὶν Ὅμηρος (4), ἃ δὴ πάλαι καὶ Σκυθῶν (5) διανοίας τρίτον ἐξέ-
 πληξεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ταῖς ἀπάντων γλώσσαις περιλαουμένην

(1) Τὸ χειρόγρ. : Προρρήσεις.

(2) Γρ. Ἰσως : Φίλων.

(3) Καὶ τοῦτο ἦν ἐκ τῶν τῆς βασιλείου αὐτῆς ἀπειροπληθῶν ἀξιωματῶν· ἔστι δὲ ἐκ
 τοῦ λατιν. a secretis. Ἀσηκρητίς τοίνυν ἐλέγετο ὁ ἐξ ἀποβρήτων εἴτε μυστικός τοῦ
 βασιλέως σύμβουλος, ὁ καὶ ἀπλῶς μυστικός παρὰ τῶν Βυζαντινῶν καλούμενος. Προς-
 ἔθηκα δὲ τὸ προδήλιως ἐκρυβὲν ἄρθρον.

(4) Ἰλ. Γ', 223.

(5) Δῆλον ὅτι τῶν Βουλγάρων.

μεγαλοφυίαν καὶ φρόνησιν καὶ τὴν περὶ ταύτας οἰκονομίαν· δι' ὧν ἀμφοτέροις τοῖς ἔθνεσιν ἄριστος μεσίτης γενόμενος, πλεον μὲν ἡμῖν, ἑκατέροις δ' ὁμως τὸ προσῆκον ἀπένειμας, οὐ μόνον κῆρυξ ἐλευθερίας ὄφθεις, ἀλλὰ δὴ καὶ εἰς τέλος αὐτὴν ἀγαγὼν, καὶ πρὸ πάντων τοὺς τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην οἰκονομήσοντας ἀρχιερέας ἔρχη φέρων μετὰ σαυτοῦ (1). Οὐκοῦν εἰς δέον ὁ μέγας καὶ σοφὸς ἡμῶν βασιλεὺς τῶν σῶν ἐγκωμίων ἀσίγητα προβάλλει τὰ διηγήματα, καὶ τοσοῦτον ἐπὶ ταῖς σαῖς χαίρει καὶ καθωραϊζεται πρᾶξις, ὡς καὶ τραπέζῃ βασιλικῇ πρὸ παντὸς καὶ ἀντὶ παντὸς ἡδύσματος τὸ σὸν περιφέρειν μετὰ θαύματος ὄνομα. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀκοὰς καίπερ ἐρωτικῶς διακείμενος ἀθυμίᾳ τιτρώσκομαι τὴν ψυχὴν, ὅτι μὴ κάμοι τῆς σῆς γλυκειᾶς καὶ συνουσίας καὶ στοργῆς ἀπολαύειν νῦν ἐξεγένετο, οὐ πρὸς τὸ μῆκος μαλακισθέντι τῆς τοσαύτης ὁδοῦ, εἰ καὶ νοσῶν προσπαθείαις τὸ σῶμα κατετριβὴν, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν ὕστερον ἐμοὶ παρεϊπεσοῦσαν ἀσθένειαν τῆς ἐδρας, οὕτω διατρηθείσης, ὡς καὶ ραφίδας χαλκᾶς διὰ ταύτης περᾶν ἐξ οὐ πολυχρονίου ὑποστάντες ὀδύνας, ὅψε καὶ μάλιστ' οὐ πρὸ πολλοῦ, τῆς υγείας ἐτυχομεν, τῆς σῆς δηλαδὴ συνεργούσης εὐχῆς. Ὅμως, ἐπεὶ σε (2) Θεὸς τῇ θρῆψαμένῃ πάλιν ἀποκαθίστησι, καλῶς τὰ ὑπὲρ αὐτῆς πρεσβευσάμενον, οἶδ' ὡς οὐκ ἐάσεις ἀγεράστους ἡμᾶς, κἂν μηδὲν τι γέρας συνεισενέγκαμεν ἄξιον, ἀλλ' ἐτοίμην καὶ τὴν ἡμῶν κατέχεις τιμὴν ἐν χερσίν. Ἐχω γάρ σε μετὰ πάντων κἂν τούτῳ Χριστὸν ἐκμιμούμενον, ὃς προῖκα καὶ ἀμισθὶ τὴν τοῦ σύμπαντος οἰκτιρμῶ ταμιεύεται πρόνοιαν.

ΚΓ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατριῆος
Στεφάνῳ μαγίστρῳ ἀνθυπάτῳ καὶ πατρικίῳ.**

Δικαίως τὸ δίκαιον αἰεὶ διώκων (3), ἐν' ἀπὸ τῆς Γραφῆς εἶπω πρὸς τρόφιμον ἄνδρα Γραφῆς, οἶδα, διώξεις τοῦτο καὶ ἐπ' ἐμοί, κἂν

(1) Ἴδε ὀπισθεν σελ. 396 καὶ 406.

(2) Τὸ χειρόγρ. : Ἔπεισε.

(3) Παρὰ τὸ : Δίωκε δὲ δικαιοσύνην [Α' Τιμ. 5', 11].

καιροῦ φορὰν καὶ θυμὸν δεσπότου φιλοσόφως πραγματευόμενος ἤνεγκας τέως σιγὴν. Ἀνάστηθι δὴ, καὶ διανάστηθι· ἀνάστηθι, μὴ κραταιούσθωσαν ἄνθρωποι, οἱ κωμωδίας ψευδέσιν ὑπερόριον τὸ γῆρας ἡμῶν ἐποιήσαντο. Πιστεύω δὲ τῇ σῇ χρηστότητι καὶ οἰκονομικῇ μεσιτείᾳ, ὅτι ὡσπερ γνώμη τοῦ δικαίου καὶ σεβαστοῦ αὐτοκράτορος, ἔνδον μὲν ἡμᾶς εὐτυχίας, ἔξω δὲ δυσπραγίας ποιήσεις, οὕτω τοὺς ἡμῶν ἀδίκους ἐχθροὺς ἔξω μὲν συγκλητικῶν. ἔνδον δὲ ποινῶν σπουδάσεις ἐλθεῖν. Ἐρῶ σο καὶ κρίνον ἐπ' ἐμοὶ δικαίως, ὡς ἔκρινες ἐνδίκως σὺν ἐμοί, τοιοῦτον εἰδὼς εὐρέσθαι τὸν ἄνω κριτὴν, οἷος ἂν αὐτὸς περὶ τοὺς κάτω κρινομένους γένοιο.

KZ'.

**Τοῦ αὐτοῦ. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ πατρικίου
Νικήτα τοῦ Μον.....**

Τὸ διδάσκειν φρονίμους οὐ φρονίμων ἀνδρῶν ἐστίν. Εἰδότες οὖν σε φρονήσει τῶν πολλῶν ὑποκείμενον, οὐ διδάσκειν δίκαιον κρίνομεν· τὸ δὲ καὶ πρὸς τὰ κινούμενα τῶν πραγμάτων παρὰ τῶν αὐτόνομων, μᾶλλον δὲ ἀνόμων, παλιμβόλων, καὶ διαβολὰς ζητούντων ματαιίας, λογισμοὺς ζητεῖν διοικήσεως καὶ βοηθείας τῆς ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπερορίῳ ὄντι μοι, καὶ μὴ τὰ πολλὰ τῶν κατ' ἐμοῦ τυρευομένων ἀκούοντι, πάντως ἄπορον. Ἐχεις αὐτόθι τοὺς ἐμοὺς λειτουργοὺς λέγοντάς σοι τὰ συμπίπτοντα. Λογίζου δὴ καὶ μελέτα κινῶν σου πρὸς ἐκεῖνα τὸν νοῦν, καὶ κατευθυνθήσεται τὰ ἡμέτερα, μάλιστα Λέοντι τῷ ραβδούχῳ, τῷ μαγίστρῳ καὶ λογοθέτῃ τοῦ δρόμου, φημί δὴ τῷ συγγάμῳ ἡμῶν, λέγων ἀντ' ἐμοῦ τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐρῶ σο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050248